

Giới thiệu Lăn Đầu Bên Nhau

Thể loại: tiểu thuyết

Nhà xuất bản: Kim Đồng

Xuất bản năm: 2007

Lời nói đầu sách:

Các bạn có thể hiểu cụm từ Lăn Đầu Bên Nhau có nghĩa là: Lăn đầu tiên tiếp xúc thân mật, lăn đầu tiên “chạm” vào người bạn khác giới. Trong truyện này còn có nghĩa là lăn đầu tiên được yêu. Từ sau khi truyện đến với đông đảo bạn đọc. Cụm từ “Lăn đầu thân mật” đã được sử dụng rất phổ biến trên các trang web, trên báo chí, phát thanh, truyền hình, trong câu nói cửa miệng của đông đảo thanh niên sinh viên Trung Quốc.

Lăn Đầu Bên Nhau là "phát súng" đầu tiên mở ra trào lưu văn học trên mạng của Hồng Kông, Đài Loan và Trung Quốc. Tác giả Thái Trí Hằng gây nên hiệu ứng dữ dội ngay từ khi anh bắt đầu đăng tải từng chương của tác phẩm này lên mạng. Sau khi công bố toàn bộ tác phẩm trên trang web cá nhân, do dân lướt web quá hâm mộ và nhiệt thành đề nghị, Thái Trí Hằng bèn bán bản quyền tác phẩm của mình, và Lăn Đầu Bên Nhau ra mắt bạn đọc dưới hình thức giấy trắng mực đen truyền thống.

Lăn Đầu Bên Nhau miêu tả tình cảm rung động và mộng mơ của một chàng trai và cô gái làm quen với nhau qua mạng. Cũng như những mối tình đẹp bất hủ của loài người, tình yêu không vẹn tròn để lại dư âm ngọt ngào, sâu lắng mà day dứt trong lòng bạn đọc. Cốt truyện êm đềm, dịu dàng, ngôn ngữ tươi mới, trẻ trung và tự duy trong sáng của Thái Trí Hằng là những yếu tố rất hấp dẫn bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Lăn Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: About me

Tôi quen cô ấy trên mạng. Không còn nhớ rõ bắt đầu làm quen thế nào. Hình như là do bài thơ của tôi trên một cái forum nào đó.

Nếu có nhiều tiền, tôi sẽ tậu nhà lầu.

Tôi có tiền chăng? Không hề có!

Bởi vậy tôi vẫn bơ vơ không cửa nhà chi

Nếu có cánh, tôi sẽ bay vút tầng không.

Tôi có cánh ư? Không bao giờ có!

Bởi vậy tôi chẳng thể nhấc bổng mình lên.

Nếu lật nghiêng cả Thái bình dương úp xuống

cũng không dập tắt nổi ái tình tôi tặng cho em.

Thái bình dương lẽ nào nghiêng được?

Bởi vậy nên tôi chẳng yêu em.

Ký tên: jht

Thật ra, đó chỉ là một phút bốc đồng lên "con bệnh nghề nghiệp" mà thôi. Tôi đang học Thạc sĩ, ngày này qua tháng khác quay cuồng với những phương trình và thuật toán cấp cao nên trong óc lúc nào cũng đầy ắp lô-gic lòng vòng. Ngoại trừ việc học, đối với bộ óc giản đơn đến ngây ngô của tôi, một dự án bất khả thi chẳng qua cũng chỉ tương đương với một... bài phân bổ. Quanh co với những điều không thể trở thành hiện thực chẳng khác nào phí nước bọt bàn luận thái giám để con trai hay con gái.

Những triết lý vớ vẩn trên forum có lẽ chỉ chứng tỏ tôi là một gã cực kỳ khô khan và không thông minh là mấy. Và sự thật cũng chẳng khả quan hơn bao nhiêu, đáng buồn thay! Cho nên gần đây tuổi đầu tôi vẫn chưa có nổi một mảnh-tình-vất-vai. Thê thảm!

Ấy thế mà lại có một cô gái đặc biệt hạ cố ngó ý làm quen với tôi. Cô ấy email lại, bảo tôi là một người rất hài hước. U hu hu, gán vào cái thằng tôi từ "hài hước" thì khác gì bảo Chú Cuội thật thà hiền hậu, thật mực cười. Có lẽ cô nàng này hơi bị... thiếu năng? Hoặc là thế nào đầu óc cô ta cũng bị long

con ốc ở chỗ này hay chỗ nọ. Ồ, nhưng cái nick của cô ta cũng đáng yêu đấy chứ. "Flying Dance", kể ra cũng khá lãng mạn. Chỉ có điều những cái nick trên mạng thì biết đâu mà lần, độ chính xác có thể coi gần bằng 0. Khủng long có bao giờ tự nhận là khủng long, và càng không bao giờ tiết lộ nó tạm trú trong công viên Kỷ Ju-ra. Cái nick "hút khách" cũng giống như một món vũ khí sắc bén để câu những anh chàng ngây thơ hay dạo chơi trên mạng. Flying Dance nghĩa là tung-bay-trong-điều-nhảy, chẳng biết nàng này thuộc loại mái-tóc-tung -bay hay là tà-váy-tung-bay? Theo lời Thái, những cô gái có váy bay bay ít nhiều đều có họ với loài khủng long ăn thịt.

Khủng long là nỗi ám ảnh sâu sắc của tôi. Số là tôi đã từng làm quen với một vài cô bạn qua mạng, nhưng số tôi rất thảm, toàn gặp các đối tác ghê gớm dỏ dзіach, và độ ghê gớm của họ tăng theo cấp số nhân. Tôi phải bỏ của chạy lấy người biết bao nhiêu lần. Thái - cậu bạn cùng phòng của tôi cũng đụng nhiều tình huống như vậy. Nếu đặt những con "khủng long" trên cột X, để mức độ sợ hãi của chúng tôi lên cột Y, thì biểu đồ sẽ là một đường thẳng tắp theo chiều tăng lên rõ rệt, và rút ra định luật "trên mạng vô mỹ nữ". Tức là về lý thuyết mà nói, thế giới Internet ẩn chứa đầy những con khủng long, chỉ khác nhau ở chỗ một số con ăn thịt còn những con khác nhai rau cỏ. Trước khi kể về Flying Dance, tôi nói sơ qua về cậu bạn cùng phòng. Chúng tôi kết nhau từ khi học đại học, hai chúng tôi tạo thành một cặp bài trùng gần bó, nhưng thật ra chúng tôi khác tính nhau một trời một vực. Thái cao to, đẹp trai, và sở hữu đôi môi ngọt ngào đến chết người. Theo thiên ý của tôi, chắc chắn có loài động vật giống cái nào thoát khỏi sức cám dỗ kinh khủng của cái miệng thao thao bất tuyệt ấy. Vì vậy, chúng tôi nhất loạt suy tôn cậu ta là lady killer có đẳng cấp. Những cô gái quy phục dưới trướng của Thái nhiều như lá rụng mùa thu. Thái cũng công nhận danh hiệu đại tướng quân bách chiến bách thắng trên tình trường, nhưng cậu ta chưa bao giờ thu nạp một tù binh nào. Thái nói như thế mới là đạt đến đẳng cấp cao nhất trong trò chơi với các cô gái.

Thái hay mắng tôi thật thà đến mức đần độn, chẳng bao giờ làm nên trò trống gì. Kể ra cũng đúng thế thật, tôi không cao và cũng chẳng đẹp trai, lại còn chơi nguyên một cái kính cận to đùng trên mũi, khiến đôi mắt vốn tí hí lại càng thêm hí tịt. Đến nỗi, một lần thầy giáo thể dục lôi tôi ra đứng phạt trước lớp vì tưởng tôi đang ngủ gật, thật ra lúc ấy tôi vẫn đang chăm chú nghe thầy giảng. Có lẽ ngày giờ sinh của tôi không được cát tường cho lắm, nên từ bé đến giờ tôi toàn chơi với các anh chàng như con gái và các cô nàng như con trai. Theo bảng xếp hạng của Thái, đàn ông chia thành bốn loại: loại thứ nhất là ngôi-mát-ăn-bát-vàng, không cần tốn công chớp mắt cũng có vô khối em chết mê chết mệt, loại thứ hai là dễ-như-trò-bàn-tay, chỉ mất công một tí là dễ dàng câu được các bé vào tròng, loại thứ ba là cần-cù-bù-thông-minh, phải vất óc bày mưu mới hạ được đối phương, còn tôi thuộc loại há-miệng-chờ-sung, chỉ biết há mồm ngồi ngáp chờ có cô nào mất gì tèm nhèm và phai. Kể ra Thái cũng khá hào hiệp với anh em, thỉnh thoảng cậu ta "sang tên" cho tôi một vài cô bạn. Nhưng tại tôi nhất quá nên rốt cuộc không com cháo gì. Ấy là bởi tôi trót đọc mấy quyển sách thánh hiền, tôi hiểu biết lễ nghi phép tắc và đa phần tôi không dày, đây là những điều tối kỵ khi theo đuổi con gái thời nay. Chẳng hạn thế này, có một lần tôi đi uống cà phê với một cô gái không được gầy cho lắm. Tôi thật lòng mời cô ta ăn thêm cái bánh ngọt, cô ta ồ ạt sợ béo. Tôi liền phán luôn:

- Sợ cũng muộn mất rồi em ạ.

Năm ngoái, một cô bạn của tôi tự khen mình có "khuôn mặt của thiên thần và thân hình của yêu ma", thế là tôi lập tức đính chính:

- Em nói lộn rồi.

Ồn trời, khi ấy chúng tôi đang ăn đồ Tàu, cô ấy phi luôn đôi đũa vào huyết nhân trung của tôi, chứ giả như ăn bò bíp-tết thì chắc tôi đã bị xoi nguyên con dao ăn cấm pháp vào ngực. Sau kinh nghiệm xương máu, tôi bắt đầu thật sự cảm thấy sự hung tàn của những con khủng long thơ ngây. Thái bèn bày cho tôi một biện pháp phòng khi nguy cấp, đi hẹn hò với ai phải mang theo di động và giữ liên lạc thường xuyên. Nếu gặp phải một con khủng-long-ăn-thịt thì nhắn tin "Cháy nhà", khủng-long-ăn-cỏ thì nhắn "Móc túi". Kể từ đó đến nay, Thái bị cháy nhà 4 lần và bị ăn trộm 6 lần, còn tôi đỡ hơn, chỉ bị móc túi mất 5 lần.

Vì vậy, trước khi gặp Flying Dance, trái tim của tôi đã được tôi luyện khá dạn dày, kể cả gặp phải khủng long tôi vẫn giữ được nhịp đập 72 lần/phút. Thái đã từng trích dẫn Shakespeare, "phụ nữ sinh ra để được yêu chứ không phải để được hiểu", để mình chứng hiệu phụ nữ không phải điều kiện tiên quyết để bách chiến bách thắng trên tình trường. Đôi khi tôi cũng cảm thấy thật thảm thía. Hồi trước, có một thời gian tôi thuê chung một mái nhà với 4 cô nặc nô, thật là khổ sở như địa ngục. Phải chăm lo từng li từng tí cho các bà cô ấy, lại phải giữ gìn để không xảy ra điều tiếng gì. Sau hơn hai năm sống chung với lũ, tôi rút ra kết luận dù các cô gái có thuần khiết, đoan trang, nhẹ nhàng, ngây thơ, yếu điệu thực nữ... đến đâu đi nữa thì cái dáng vén váy đêm lông chân của cô nào cô ấy đều y si đúc như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Flying Dance

Trở lại chuyện Flying Dance gửi email ca ngợi tôi rất-hài-huốc. Tôi ngỡ rằng lúc ấy cô ta vừa lên cơn sốt cao nên có tí... ảm đầu, nhưng đầu sao tôi vẫn mong được chat với cô ấy. Nhưng hai chúng tôi không mấy khi online cùng lúc, đành liên lạc bằng email. Để chứng minh rằng cô ấy rất sáng suốt, tôi đành phải cố sức bóp nặn vốn liếng từ vựng của mình để duy trì hình ảnh "hài hước". Tôi gửi email cho Flying Dance, cô ấy hồi âm lại, tôi lại gửi email tiếp, cô ấy lại hồi âm... Flying Dance có một bài thơ trên cùng forum với tôi:

Em tung bay nhẹ nhàng, giữa bầy người ồn ỉ

Ánh mắt anh lướt lại, diệu kỳ

Anh sừng sò, hay ngắm kỹ

Cũng không làm em rối loạn nhịp đi

Bởi khiến em nhảy bay lướt bước

Đâu phải đôi mắt, ánh nhìn của anh

Mà là con tim em không ngừng nghỉ, thật khó liên tưởng người con gái ngọt ngào thế này với hình ảnh khủng long. Mà nếu là khủng long thật, tôi cũng cam lòng dâng mình cho nó đánh chén no say. Hình như Thái lờ mờ đoán biết suy nghĩ của tôi, nên vội vàng can gián tôi không nên kỳ vọng vào Internet kéo đến lúc thất vọng, vì mọi thứ trên mạng chỉ có phần nửa là thật mà thôi. Còn chưa rõ kẻ ẩn sau cái nick kia là con trai hay con gái, làm sao mà mơ xa được. Chắc, chả trách gì tính bạc bẽo đến vô cảm của Thái. Sau khi bị người yêu đá đít năm 20 tuổi, Thái bắt đầu lao vào những cuộc chơi tròng giang không ngừng nghỉ để trả đũa tụi con gái. Người xưa có câu "bị rắn cắn một lần, 10 năm sau vẫn sợ sợi dây thừng". Thế nhưng Thái bị rắn cắn thì lại học được cách lột da rắn, và đam mê ăn thịt rắn. Lại một đêm trằn trọc với những công thức và phương trình, như bao đêm khác. Con mèo mun ngoài cửa sổ phòng nghiên cứu tru lên những tiếng kêu mời gọi. Ba tiếng dài một tiếng ngắn, đã ba giờ đêm. Tôi bèn online "dạo chơi" giấy lát, giờ này mạng chạy rất phê, vì ít người lướt web. Đúng lúc tôi online, máy tính bật ra tiếng kêu chít chít, có cả cấn cấn! Không biết cô nàng ngốc nghếch nào gửi message cho tôi đây? Hic, sung sướng đến rớt cả nước miếng. Tôi chấp tay nghiêm túc khẩn cầu Thượng đế ban cho mình một cô gái tuyệt sắc giai nhân, rồi dùng bàn tay trái thanh khiết chưa từng sờ vào tờ giấy toa-lét nhấp chuột. Trên màn hình hiện lên dòng chữ:

- Đồ Tồi, muộn thế này mà chưa ngủ sao?

Trời ơi, Flying Dance. Không thể tin nổi. Tôi vội vàng lau sạch tay chân, hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Thái ơi là Thái, giờ này cậu đang ở đâu với ai, bỏ mặc mình trong thời khắc then chốt thế này? Biết làm sao bây giờ, làm thế nào níu kéo Flying Dance với vốn từ vựng thụt lùi như cái đuôi mèo và cách pha trò có phần ngớ ngẩn của tôi đây? - Đồ Tồi à, em hơi buồn, không ngủ được. Anh cũng mất ngủ à?

Trời đất, tại cậu Thái thầy dúi cho tôi lấy nickname là "Đồ Tồi". Thái còn bảo những cái nick càng bất cần đời càng có sức hút đối với các nàng. Nick trước kia của tôi đại loại như "yêu em muốn thuở", "Jack nặng tình", "tên tôi là lãng mạn", "nếu em không muốn sống anh sẽ chết cùng em" cũng khá là hay ho chứ bộ! Tôi đúng là ngốc, đại đột nghe lời Thái để đến nỗi giờ bị nàng gọi là "đồ tồi", thật chẳng lãng mạn tẹo nào.

- Anh cũng không vui, thế thì chúng ta tương tác với nhau theo định luật trái dấu, dấu âm tương tác với dấu âm thì thành kết quả dương đấy!

Phù, mãi mới nặn ra một câu, toát mồ hôi hột. Thật ra, tôi đâu có buồn bã chán nản gì, nhưng cũng phải "ăn dưa nói dưa" theo nàng chứ. Vừa bắt đầu "đàm phán", không nên ông chẳng bà chuộc với đối tác. Nếu lát nữa cô ấy hỏi vì sao tôi buồn thì tôi sẽ đáp rằng "Em không vui thì làm sao anh vui nổi". Nghe có vẻ hơi bợ đỡ, nhưng Thái đã nói rồi, bợ đỡ là nền tảng của tình yêu. Hơn nữa, con gái là những sinh vật rất... kỳ quặc, họ đặt trọn niềm tin vào đôi tai chứ không phải đôi mắt. Vì thế, thà nói một câu ngon lành cho con gái "lay động cảm quan" còn hơn làm một việc tử tế để các cô nhìn thấy.

- Vậy à, nhưng mà này, anh chưa hỏi thăm em đấy! Chết chưa, cuống lên đến nỗi quên cả phép lịch sự căn bản nhất, thế mà tôi đã từng được tặng danh hiệu chàng trai lịch thiệp nhất khoa kia đấy. Các em khoá dưới biết được chuyện này thì sẽ vỡ mộng về tôi mất. Thật đến treo cổ... chân tự tử!

- Cô gái tóc dài ơi, cầu chúc mọi lo lắng của em sẽ qua đi.

Tôi vẫn thầm mong Flying Dance có mái tóc dài tha thướt tung bay, chứ không phải chỉ có tà váy tung bay. Cầu xin Thượng đế phù hộ, đừng để tôi đoán nhầm.

- Xì, làm sao anh biết em tóc dài?

Ooys, đoán trúng phóc! May quá, cô ấy gần giống với mẫu hình trong mơ của tôi. Đã quá!

- Không những anh biết em tóc dài, anh còn biết em rất ít khi mặc váy.

Đã có gan ngồi vào chiếu bạc thì phải dám đặt cược lớn một tí, nếu canh bạc này thắng thì trái đất sẽ ngừng quay để chúc mừng tôi.

- Sao cơ? Quả là em không thích mặc váy, nhưng sao anh biết được?

Thượng đế ơi, sao người hậu đái tôi quá vậy? Tôi chỉ thật thà, thành khẩn hơn người khác một tẹo thôi mà. Người không cần phải đối xử hậu hĩnh với tôi đến mức này đâu.

- Anh cảm thấy nhất định em có một đôi chân rất đẹp, vì thế không nên để tà váy che mất chân em..

Khoá huấn luyện đặc biệt của "thầy Thái" quả là có tác dụng. Cậu ta bảo sinh ra trên đời làm thằng đàn ông phải biết cách ăn nói ngọt ngào. Khi chàng trai tán tưng cô gái thì sẽ gây tác động cực mạnh đến... dạ dày anh ta, chứ không phải đến đối tác, bởi những lời nịnh nọt gây buồn nôn cực kỳ. Thái bảo bao giờ tôi có thể tuôn ra những lời bợ đỡ một cách trơn như bôi mỡ mà không hề có thất dạ dày thì sẽ được nhận bằng tốt nghiệp khoá học. Giờ xem ra tôi đã thi đỗ.

-:)

Đây là phản ứng quá thông thường của các cô nàng, không biết trả lời thế nào thì dùng cái mặt cười để lấp liếm cho qua chuyện. Chiều này khá là cao thủ, vừa nhận lời khen một cách kín đáo vừa làm ra vẻ không dễ bị dụ dỗ khi

- Đờ buồn chưa, cô bé Flying Dance xinh đẹp?

Tuy rất muốn biết vì sao nàng không vui, nhưng tôi chỉ hỏi khéo một câu như vậy. Bởi một khi không vui thì trạng thái tâm lý sẽ rất... gập ghềnh. "Tấn công trực diện" chỉ tỏ khiến cô ta thêm tức giận. Hỏi khéo léo có khi sẽ thu được hiệu quả hơn hẳn. Bình pháp Tôn Tử đã dạy "Giương Đông kích Tây" mà. Thêm vào đó, tôi đã cẩn thận kèm thêm lời ca ngợi sắc đẹp của cô ấy, chắc cô nàng không nỡ đập tôi offline ngay lập tức.

- Dễ thờ hơn nhiều rồi, anh Đồ Tồi đáng yêu a....."Đáng yêu"? Hừm, tình từ này nói về tôi không đắt lắm, nhưng cũng tạm được. Chỉ có điều "đồ tồi" có đáng yêu đến đâu cũng vẫn là "đồ tồi", mai tôi phải thay cái nick này đi mới được.

- Em đỡ buồn thì anh cũng hơi vui rồi đấy.

Quá chuẩn, đòn đánh chuẩn bị từ nãy dùng vào chỗ rất đắc địa. Mà tôi nịnh rất chi là tron, thậm chí không hề chớp mắt. Thật là một đòn cân não!

- Ôi, Đồ Tồi ơi, em phải đi ngủ rồi, 10 giờ sáng mai online nhé!

Căn cứ vào phản ứng của Flying Dance, có thể thấy rằng đòn nịnh ban nãy của tôi vừa xoắn cả về cường độ lẫn thời điểm. Hà hà, quãng đời sống chung với Thái bấy lâu nay quả là hữu ích.

- OK! Trèo đèo vượt suối anh cũng sẵn sàng, huống chi là chat với em!

Mèng ơi, sao tôi có thể ăn nói hoa văn mỹ miều thế kia chứ? Câu này xứng đáng liệt vào bảng xếp hạng Những câu chat hay nhất trong năm. Trình độ của Đông Gioăng chắc cũng chỉ đến tầm này thôi. Tôi rất biết ơn "thầy Thái" dạy dỗ thời gian qua, nhưng rõ ràng là "hậu sinh khả ố", tôi đã vượt thầy rồi. Hôn nữa, tôi gõ câu ấy không hề run tay mới ghê chứ! Tôi ngậy ngất trước tài năng thiên bẩm của mình

-...Mai gặp lại... Chúc ngủ ngon, Đồ Tồi...

- Có chút đỉnh chính, là sáng nay gặp lại (ba giờ sáng rồi mà)... Ngủ ngon nhé em.

Tôi offline trong niềm vui không kìm chế nổi và gào thét như quảng cáo trong ti vi: "Bạn đã gặp may". Xem ra, lần này có nhiều khả năng thành công. Bên ngoài lại có tiếng mèo kêu nheo nheo...

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Làm quen

- Ha ha, ước gì em ở đây giờ này...

Nghe giọng ca xuyên tạc lẽ nhe biết ngay Thái đã về, chắc vừa "hạ" được cô nàng nào. Thái bảo: cậu ta cũng muốn "chung kết" lắm chứ không phải không, nhưng tại ông trời bắt tội cậu ta quá xuất sắc, làm các cô gái nảy sinh tình cảm bất an. Cậu ta thay bạn gái như thay áo chằng qua chỉ vì... bất đắc dĩ. Đương nhiên đây chỉ là nguy hiểm. Nhưng phải thừa nhận rằng phần lớn đàn ông trên đời cũng có ý tưởng hệt như Thái, chỉ có điều không phải ai trong số họ cũng có "thực lực" nên đành nhịn miệng mà thôi. Tôi kể với Thái, mình vừa "gặp" Flying Dance.

- Chúc mừng cậu. Gặp duyên kỳ ngộ phải có tí tửu chứ nhỉ?

Giờ đâu đã đến lúc đùa, mai tôi phải dậy sớm, uống bia có mà hồng bét.

- Thế thôi vậy. Đợi cậu thất tình uống luôn thể.

- Hà, nghe... có vẻ trù ẻo bạn bè đấy nhé!

- Việc gì phải "có vẻ", mình trù cậu thật đấy! Làm gì được nào?

- Bỏ khi! Nếu mình khoẻ hơn tí nữa thì cậu sẽ bị đập nát như con gián.

- Đồ Tồi ơi, đừng giận. Đây là "liệu pháp sốc" trong tâm lý học đấy. Cậu đang rùng rục lửa lòng nên phải dội cho gáo nước lạnh thì cậu mới tỉnh táo tiến bước được. Phải bền gan vững chí thì mới vượt sông công thành được cậu à.

Ừ, kể ra cũng đúng! Nếu không có "gáo nước" của Thái thì có lẽ tôi đã ngậy ngất quá đà mất.

Đồng hồ sinh học của tôi nhìn chung giống lũ cú mèo, tôi hay lấy ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày. Dậy trước 10 giờ sáng là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan.

- Thái, mai gọi mình dậy được không?

- Đừng xa anh đêm nay... khi bóng đêm đang ngủ say...

Xem ra chẳng hy vọng gì vào cậu ta. Tôi đành đặt một cái chuông báo thức ngay đầu giường và một cái tít trong góc nhà. May ra chuông đồng hồ kêu sẽ không chỉ đánh thức...ngón tay của tôi tỉnh giấc như mọi lần.

- Đồ Tồi, rất vui gặp lại anh.

May quá, vẫn còn kịp lên mạng đúng giờ hẹn với nàng.

- Trùng hợp quá anh nhỉ!

- Con gái thật kỳ lạ! Anh với em đã hẹn trước rồi cơ mà, sao lại phải làm ra vẻ vô tình gặp nhau? Chắc tại xem nhiều tiểu thuyết của Quỳnh Dao quá sinh ra sốt mướt. Các em luôn cho rằng người bạn trai tình cờ gặp gỡ sẽ hứa hẹn mối tình đẹp nhất, và hay đánh giá con trai theo mức độ lãng mạn của cuộc gặp nữa chứ.

- Anh triết lý ghê quá!

- Em không nghĩ thế ư? Chẳng lẽ em chưa từng mơ thấy một anh chàng đẹp trai rậm rể, đôi mắt sáng rực và nụ cười tươi rói trên bãi biển mùa hè? Anh ta gọi tên em rồi lao đến, bế bổng em quay ba vòng trên không...

- Hihhi, anh "sáng tác" tiếp đi.

- Anh đổi sang mùa thu nhé. Em sẽ gặp một chàng đẹp trai trên phố, đeo cặp "đít chai" ra dáng trí thức, ôm khư khư quyển thơ trong tay, bước đi xào xạc trên nền lá rụng và rên ư ử một bài thơ thần gì đó. Và anh ta sẽ ca tụng em đẹp hơn nàng thơ gặp bội phần.

- Bắt đầu nói lung tung đấy!

- Anh đâu có nói lung tung. Thôi được rồi, anh đổi địa điểm vậy. Có cô thì mong chờ một chàng trai ra dáng nghệ sĩ trong khu vườn tịch mịch, có bộ tóc dài, cắp theo cái giá vẽ và vài trang giấy to. Rất nhiều chim chóc đậu quanh xem anh ta múa bút. Còn cô gái ngồi lăm mầu, lý tưởng nhất là không mảnh vải che thân, và yên lặng để anh ta thương thức mình.

- Đồ Tồi, anh bị chập dây thần kinh à?

- Thế thì anh đổi sang một địa điểm khác vẫn minh hơn. Cô gái tình cờ gặp chàng trai trong mộng trong quán bar. Trông anh ta rất ngầu, râu ria xồm xoàm, dáng vẻ khinh đời, phì phèo điều thuốc trong miệng và nhắm nháp ly rượu mạnh. Cô gái bị mấy kẻ say rượu tấn công, và anh ta ra tay cứu giúp như một hiệp sĩ.

- Em thấy... cũng lãng mạn ra phết đấy chứ!

- Lãng mạn ư? Cô tiểu thư ơi, lãng mạn chỉ tồn tại trong tiểu thuyết Quỳnh Dao thôi. Trong cuộc đời thực trần trụi này, có lẽ gã trai chạy nhông trên bờ biển sẽ đâm phải mảnh chai và bị đưa đi cấp cứu, hoặc là cô gái nặng quá đến nỗi làm anh ta... sái cả tay. Cậu thi sĩ ngơ ngẩn đi trên lá vàng sẽ đạp phải bãi "phun chó", thối quá nên anh ta không thể ngâm thơ nữa mà chuyển sang ngâm...câu chửi thề. Anh họa sĩ vẽ tranh giữa rừng bị chim chóc bình lên đầu, và anh ta không thể không than phiền cô gái quá dư thừa mỡ eo và mông, để đến nỗi bị cô ta cầu cho một trận, Còn cậu anh chàng anh hùng rom trong quán rượu sẽ bị bắt lại rửa bát cho đủ số tiền nợ rượu, hoặc là đánh nhau thua bết nhè và bị quăng ra khỏi quán.

- Đồ Tồi, sao anh hằn học với những điều lãng mạn thế?

- Hằn học là thế nào? Anh chỉ rút ra kết luận trên cơ sở thống kê học mà thôi. Thêm nữa, những chàng nhân vật chính kể trên đều có đặc điểm chung là rất cao to và đẹp trai. Nhưng anh đây không cao to, cũng không đẹp trai, vì thế anh phản đối cũng là dễ hiểu mà.

- Hihhi, phản đối của anh vô hiệu!

Tôi thật là một kẻ ngu đần trên mức ngu đần, Ai lại đi tán dóc với nàng ba cái chuyện này, mà lại còn tán mãi đến trưa.

- Đồ Tồi này, anh đói chưa?

- Đói rồi, thế còn em?

- Em cũng đói, phải đi ăn thôi!

- Thế, chúng ta có cùng nhau...

- Em chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, không có ý muốn đi ăn với anh đâu.

Vậy là hoà, tôi không lãng mạn, nàng cũng không lãng mạn.

Buổi trưa ăn cơm với Thái, tôi kể lại cuộc trò chuyện ban nãy.

- Cậu ngốc thế, sao lại tự nói mình không lãng mạn? Hộp sọ cậu có vấn đề à? - Thái mắng phủ đầu tôi tới tấp - Làm mất mặt mình quá, sao lại ngu thế cơ chứ?

- Minh... mình...

Đang gấp miếng thịt gà, Thái tức run cả tay, miếng thịt gà như chuẩn bị dang cánh bay lên.

- Trò chuyện với các nàng kỳ nhất ba điều, một là không lãng mạn, hai là thật thà quá, ba là mồm miệng không ngọt ngào. Không lãng mạn là tồi tệ nhất, cậu biết chưa? Bất cứ tội lỗi gì đem so sánh với không lãng mạn đều không còn tội lỗi, cậu đã nghe bao giờ chưa?

- Đương nhiên là chưa, mình chỉ biết bất cứ điều lệ nào xung khắc với hiến pháp đều coi như vô hiệu.

- Thế con trai càng tệ con gái càng mê, câu này cậu nghe rồi chứ?

- Đương nhiên rồi, mọi người suốt ngày tranh luận về chuyện này, không biết mới là lạ.

- Thật ra, con gái cũng đâu có kém cỏi gì, tại sao bọn họ cứ thích con trai tệ? Chính là vì thằng con trai tệ thường rất lãng mạn, còn những kẻ đứng đắn thì thường lại ngầu như khúc gỗ. Bọn con gái tha yêu cái thằng tệ nhưng lãng mạn còn hơn cặp với thằng tốt nhưng đàn độn. Hiểu chưa, Đồ Tồi?

Giờ tôi đã hiểu, vì sao tôi vẫn chần chừ đơn gối chiếc cho tới tận bây giờ, trong khi Thái lúc nào cũng có hàng lô xích xõng các nàng vây quanh. Không Từ đã dạy: "Ban sáng được nghe điều đạo lý, chiều có thể an tâm nhắm mắt xuôi tay". Xem ra, tôi đã có thể... yên tâm nhắm mắt được rồi.

- Nói một cách khác, các nàng rất dễ thể tất cho cậu không đủ chiều cao, không được đẹp trai cho lắm, hoặc không nhẹ nhàng tình cảm, không đủ quan tâm đến nàng từng li từng tí, không thông minh hài hước... nhưng không thể tha cho cậu tội thiếu lãng mạn.

- Làm gì đến mức độ ấy?

- Đồ Tồi ơi, nỗi lòng của các cô gái cũng giống như tụi con trai luôn luôn hy vọng nàng của mình chưa hề cùng ai bao giờ ấy mà.

- Trời đất, mình thấy ở trên mạng mọi người phản đối quan niệm cổ hủ đó ầm ầm.

- Các cô gái phản đối quan niệm ấy thì có lý, chứ bọn con trai chỉ phản đối ngoài mặt mà thôi. Nếu tất cả các cô gái đều tin tưởng sâu sắc chỉ được yêu một người duy nhất để lấy làm chồng thì những người như mình thất nghiệp à? Vì thế, bọn mình mới phải cực lực phản đối ngay từ lần đầu tiên lên mạng. Hiểu chưa? Phải coi bỏ... cái nút thắt trong quan niệm của các nàng chứ.

Hoá ra là vậy, thảo nào mỗi lần ăn lẩu, Thái cứ hết lời khen ngợi rau rất ngon, để cho chúng tôi cầm cố ăn rau, còn cậu ta gấp thịt.

- Đối với các nàng, một năm chỉ có 5 ngày lễ quan trọng: lễ tình nhân phương Tây, lễ tình nhân phương Đông, sinh nhật, ngày phụ nữ 8/3, và lễ Giáng sinh. Mình tung hoành ngang dọc trên tình trường đã mười năm có lẽ, bình thường có thể chê bôi các cô này nọ..., nhưng vào những ngày lễ mình không bao giờ dám quên tí quà, chút hoa đến cổng nạp - Thái châm điều thuốc, trút bầu tâm sự - Một năm có 365 ngày, cậu từ từ suốt 360 ngày không bằng lãng mạn một tí trong 5 ngày này. Thường thì các cô gái sẽ tha thứ cho cậu không quan tâm đến cô ta suốt 360 ngày nếu cậu biết cách làm cô ta vui vẻ trong 5 ngày quan trọng này. Ngược lại cũng thế thôi, nếu cậu không đủ lãng mạn trong 5 ngày này thì cô ta sẽ quên phắt cậu đã từ từ thể nào trong suốt 360 ngày còn lại.

Trời đất, làm sao để Thái hết con bây giờ...

- Mình rõ rồi, nhưng đã trót, phải làm sao bây giờ?

- Không sao, đến lúc cần mình sẵn sàng hầu hạ cậu. Trong cái rủi cũng có cái may, vì cậu hay thất tình nên từ từ lượng cậu càng ngày càng khá lên đấy. Nghĩ thế cậu sẽ thấy dễ chịu hơn một tí. Ấy gọi là Tái ông mất ngựa, có mất thì mới có được.

Đêm xuống, tôi lại găm mình trong phòng nghiên cứu để vật lộn với cái luận văn. Kỳ thật, phương trình vi phân quen thuộc sao hôm nay nghịch mắt thế. Dùng phương trình vi phân tích phân để giải thích hiện tượng tự nhiên thì gọi là khoa học, còn dùng trật tự sắp xếp của các vì sao trên trời để giải thích cuộc đời thì lại gọi là mê tín... Con mèo đáng ghét lại gào lên ba tiếng dài một tiếng ngắn. Lên mạng thôi nào, đảng nào đầu óc cũng mù tịt rồi, chẳng viết lách gì được nữa.

- Đồ Tồi, mãi mới gặp lại anh, anh khoẻ không?

Cô ấy mong gặp tôi lắm hay sao? Mà muộn thế này vẫn online làm gì? Chẳng lẽ lại có chuyện buồn phiền nữa hay sao?

- May thật, chúng ta thật là có duyên số gặp nhau giữa đêm hôm khuya khoắt.

Tán theo kiểu các nhà thơ chắc cô ấy không chê tôi thiếu lãng mạn.

- Chẳng phải duyên số gì đâu. Em đợi suốt trên mạng từ lúc 2 giờ.

- Em nói thật đấy chứ? Sao phải đợi anh?

- Muốn nói chuyện với anh chứ sao, nếu không thì không ngủ được.

- Em bị hội chứng thích ngược đãi à? Làm sao cứ phải bị tra tấn vào lúc đêm hôm khuya khoắt mới ngủ được?

-...

Mặt cười lần này giãn nở hết cỡ, hình như cô ấy cười to lắm.

- Đồ Tòì, tiếp tục chuyện lúc trưa nhé. Thế anh thấy làm quen trên mạng thì thế nào?

Trời ơi, cô ấy lại chuẩn bị chà đạp lên nỗi đau của tôi. Buổi trưa vừa bị Thái mắng cho một bài, bây giờ cho tiền tôi cũng không dám loạn ngôn nữa.

- Làm quen trên mạng... thì... thì... cũng lằng mạp! - Tôi không quen nói dối cho lắm, nói lời trái với lương tâm đến dùng chữ gõ ra hình như cũng run lấy bầy.

- Anh xạo, anh đâu phải người lằng mạp!

Thôi thôi rồi, sắp đi uống bia chia buồn với Thái rồi.

- Đồ Tòì, anh nói gì đi chứ. Em thích nghe anh khoác lác.

- Nếu đã biết là khoác lác thì hà tất phải nghe...

- Đồ Tòì ơi, thế mới gọi là tri bất khả vi nhi vi chi 1

Trời ơi, cô ấy lại học tôi xuyên tạc vốn liếng thành ngữ quý báu của cha ông. Làm sao bây giờ, trong danh sách "con mồi bị săn đuổi" của tôi chỉ còn lại có mỗi cô nàng này, nếu không khéo lại tay trắng mắt.

- Đồ Tòì, anh treo máy à, hay đang suy nghĩ gì đấy?

- Ừ...m, anh đang nghĩ xem mặt trời hôm nay sao tròn thế?

- Giờ làm gì còn mặt trời, đừng đánh trống lảng. Em đợi anh những một tiếng rồi đấy.

Ghê gớm quá, kiểu ăn nói vòng vo tam quốc là sở trường của các nhà ngoại giao kia mà, thế mà cô ấy cũng lật tẩy ngay.

Tri hoãn xem ra không ăn thua, chỉ còn cách thật thà khai báo.- Thật ra, làm quen trên mạng có lẽ... rất lằng mạp. Bởi vì, lằng mạp cần có đôi chút thoát ly thực tế, mà mạng Internet rất ít rất ít yếu tố chân thực, cho nên làm quen trên mạng rất có điều kiện để lằng mạp.

- Đồ Tòì ơi, vì sao mạng không chân thực? Nhân tính con người ta mới là hư ảo chứ.

- Đúng là như vậy. Nhân tính con người ta là hư ảo, cộng thêm mạng Internet "đồng phạm" giúp người ta ẩn giấu mình rất kỹ nên càng nhiều khả năng không chân thực. Máy tính có khả năng tạo ra ba loại người. Loại thứ nhất, bộc lộ những "cá tính tiềm ẩn" trên mạng. Bởi vì trong cuộc sống hàng ngày, con người ta phải thể hiện những phẩm chất bề nổi, phải đè nén cá tính sâu trong lòng, hoặc cũng có thể bản thân họ không cảm nhận được cá tính tiềm ẩn của mình. Khi không phải đối mặt với những tính toán so đo và những quan hệ chằng chịt ngoài đời, anh ta liền thể hiện ra cá tính tiềm ẩn chứ không phải bản chất thường nhật.

- Hoá ra là vậy, còn loại thứ hai?

- Loại thứ hai sẽ biến thành típ người mà anh ta hướng tới. Tính cách con người muôn hình vạn trạng, ai cũng có típ người để ngưỡng mộ và mơ ước học theo. Mạng Internet cho anh ta cơ hội thực hiện ước mơ, thế là khi lên mạng anh ta liền trở thành một con người khác hẳn. Chẳng hạn như người trầm mặc ít lời sẽ trở nên hài hước, dí dỏm, vui tươi nhí nhảnh. Hay một người ngượng ngịu xấu hổ sẽ biến thành một kẻ sôi động năng nổ.

- Đồ Tòì, anh đang phịa chuyện đấy à? Thế còn loại người thứ ba?

- Anh phịa làm gì, đây là luận văn thạc sĩ của một cậu bạn học Tâm lý học đấy... Loại người thứ ba lên mạng để hoàn thành ước mơ vĩnh viễn không bao giờ với tới. Thượng đế đạo diễn cho mỗi người sắm một vai, bất kể "diễn viên" thích hay không. Nhưng trên mạng thì chẳng có Thượng đế nào, ai cũng tự đạo diễn và tự sắm vai mình thích. Nhiều cô gái thích đóng vai con trai, các bà cô 30 tuổi thích đóng vai tuổi teen, hay các cô gái xinh như... khủng long tự xưng là mỹ nhân giáng thế...

- Đồ Tòì ơi, anh thuộc loại nào? Còn em nữa, anh đoán em thuộc loại nào?

- Anh không muốn tin em thuộc loại thứ ba, bởi vì anh cũng không thuộc loại ấy. Đa phần trên mạng là loại thứ nhất, chắc là em cũng không phải loại ấy, bởi vì... em rất đặc biệt. Và anh được một người đặc biệt như em quan tâm, chắc anh cũng có chút đặc biệt. Vì thế, cả anh và em đều thuộc loại thứ hai.

- Anh thật là tay tán dóc siêu hạng. Vậy nếu cả hai chúng ta đều thuộc loại thứ hai thì tốt hay xấu?

- Đây không phải là vấn đề tốt hay xấu, mà là vấn đề nên hay không nên. Chúng ta nên làm loại thứ nhất chứ không nên làm loại người thứ hai hay thứ ba.

- Anh tiếp tục giảng đi, em xin tiếp thu...

- Loại người thứ nhất - chân thực nhất, bởi vì cái mà anh ta thể hiện dù sao vẫn là một phần tính cách chính của anh ta. Xét từ một góc độ khác, Internet giúp anh ta bộc lộ những ưu điểm ẩn sâu trong lòng. Chả phải có bao nhiêu người post bài lên forum rồi dần dần phát hiện ra rằng mình có năng khiếu văn học đấy sao? Loại thứ nhất trưởng thành nhiều trong quá trình lên mạng. Loại người thứ hai ngu ngốc nhất. Bởi vì họ luôn ngưỡng mộ ưu điểm của người khác mà quên mất tự thưởng thức sự tài giỏi của chính mình. Nếu là chanh thì nên thích vị chua mới phải, đằng này lại thêm muốn ngọt ngào của mít mật, trong lúc ấy có khi chính mít mật lại đang ngưỡng mộ vị chua của chanh.

- Đồ Tồi, anh và em đều là chanh chua nhĩ! Vậy là... kẻ cắp gặp bà già.

- Chua thì có chua, nhưng chắc chưa đến nỗi... chua chất vậy. Hai quả chanh chua đụng phải nhau, cũng lãng mạn phết đấy chứ!

- Đồ Tồi ơi, đừng vờ lãng mạn nữa. Anh đúng là loại người thứ hai, mong muốn trở thành người lãng mạn.

Hic, lại bị cô ấy bắt vờ, xem ra cô nàng này còn chua hơn tôi.

- Đồ Tồi này, my ears will go on... mời anh cũng go on...

- Loại thứ ba đáng thương nhất. Họ chỉ vui khi đóng những vai vĩnh viễn không thuộc về mình. Dù đạt được niềm vui, họ cũng không thể tận hưởng được lâu dài. Và họ sẽ trở thành... người tâm thần phân liệt trên mạng. Họ thường "đầu tư" toàn bộ tình cảm lên mạng, đến khi offline sẽ không biết làm gì.

- Đồ Tồi ơi, anh nói cho em biết vì sao anh thuộc loại người thứ hai?

- Đơn giản thôi, bởi vì anh là người rất bình thường, không cao không thấp, không gầy không béo, không đẹp không xấu, không tốt không tồi. Dù đã quen với sự bình thường đến nhàm chán, nhưng cũng có lúc anh muốn bứt ra khỏi nhàm chán. Vì thế, mỗi khi lên mạng anh liền trở thành loại người thứ hai.

- Anh vừa nói rằng đôi khi anh cũng khá đặc biệt?

- "Đặc biệt" cộng thêm "bình thường" thành ra "đặc biệt bình thường". Vì vậy anh lại càng mong trở thành một người khác biệt hơn.

- Thế anh muốn trở thành người như thế nào?

- Đương nhiên là như cậu Thái, lãng mạn và đa tình, hài hước và sôi động. Đây chính là điều anh thiếu.

- Thế còn em...?

- Em à? Anh không biết. Em muốn tung bay trong điệu nhảy, muốn bộc lộ hết mình sự thanh xuân tươi trẻ. Nhưng nếu đấy là điều em không thể làm được, thì chỉ có hai khả năng, một là em sắp sửa già đi, hai là thời gian của em chẳng còn bao lâu nữa. Không lẽ tôi nói sai điều gì, mãi không thấy message hồi âm... Tôi tự trách mình dờ hơi, tự nhiên triết lý lãng nhăng làm gì. Ba cái thứ này trong luận văn thạc sĩ của thằng bạn thật đấy, nhưng nó có qua được đợt bảo vệ báo cáo đâu. Đợi thêm chút nữa, xem có phải cô ấy bị treo máy không. Còn nhớ một lần, cô bạn của Thái gửi message:

- Thái, em đã hai tháng rồi..

Mới đọc đến đây cậu ta đã choáng váng, xây xẩm mặt mày, lập tức thanh minh thanh nga mình vô cùng cẩn thận, lẽ nào OK siêu thị có vấn đề v v....thì máy quá cô bạn lại gõ tiếp:

- Sorry, lúc nãy treo máy, hai tháng rồi... không gặp anh, em nhớ quá!

Làm Thái suýt nữa truy tìm! Rút kinh nghiệm nên tôi kiên nhẫn chờ, mấy phút trôi qua dài như mấy tiếng đồng hồ. Tôi muốn xin lỗi, nhưng chẳng biết nói thế nào. Chờ mãi... đến khi cô ấy viết:

- Đồ Tồi ơi, chúng ta gặp nhau đi.

Tôi gõ ngay phím OK.... không hề do dự.

1 Biết là không được mà vẫn cố làm

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Gặp mặt!

Tôi offline lúc trời tờ mờ sáng. Lần trước, chat với cô ấy bỏ ăn trưa, tức là "quên ăn". Lần này lại hy sinh giấc ngủ, nghĩa là "quên ngủ". Có cả quên ăn lẫn quên ngủ, hai chúng tôi đã "sâu nặng" ra phết rồi đấy chứ.

Dù đã quyết định gặp mặt, nhưng chúng tôi không bàn chi tiết cụ thể của cuộc gặp. Và còn ă ý hơn, chúng tôi vẫn còn gặp nhau mỗi ngày vào lúc 3 giờ 15 phút sáng, rồi nói chuyện cho đến khi trời sáng bạch. Nói chuyện gì không cần hẹn trước, cứ đến lúc ấy khắc có chuyện để nói. Đương nhiên, chúng tôi không nói ba cái chuyện tán tỉnh lãng nhăng, cũng không phải chuyện các cô diễn viên làm mất hai mí, nâng ngực... Còn về khoản tên họ, Thái đã từng nhắc tôi tuyệt đối không được hỏi, bởi vì hỏi tên rồi thì phải nhớ, rồi có nhiều nàng thì dễ bé cái nhầm lẫn. Tôi hỏi:

- Thế làm sao phân biệt được các nàng với nhau?

- Đặt cho các cô cùng một cái nick. Hơn nữa, các cô càng đẹp thì càng hay bị hỏi tên, càng hay bị hỏi thì các cô càng dễ bức, nếu không thèm hỏi có khi cô ta lại tự động xưng tên ấy chứ.

- Thế cô ta xưng tên rồi thì phải làm sao?

- Good question... - Thái vỗ vỗ vào vai tôi tán thưởng, ra chiều khen ngợi hậu sinh khả úy - Đầu tiên phải ca ngợi tên cô ta rất đẹp, dùng một trong bốn tính từ: "sâu sắc", "đặc sắc có một không hai", "tuyệt vời", và "rất thân thương". Nếu tên cô ta chỉ có trong tiểu thuyết cô lỗ sĩ thì khen là rất sâu sắc. Nếu kỳ dị khó nghe thì khen là đặc sắc có một không hai. Nếu là "xưa như Diêm" thì khen là tuyệt vời. Còn nếu rất rất rất tâm thương thì khen là thật thân thương. Rồi sau đó, không cần nhọc công nhớ làm gì, bởi vì nếu cậu rất thích cô ta thì sẽ tự khắc nhớ được, còn nếu không thích thì có cố cũng chả nhớ nổi.

- Cao siêu, khó hiểu quá!

- Đồ Tồi ơi, các cô gái gọi điện cho cậu thường rất thích cho cậu đoán xem cô ta là ai, đúng không? Một mặt để cho vui, mặt khác là muốn dò xem cậu có cô nào khác không. Để tránh trường hợp nhờ ra đoán nhầm hoặc quên bég mất, hãy nhất loạt gọi các cô ấy là "em thương" hoặc là "bé yêu" gì đấy. "Dĩ bất biến ứng vạn biến"

Thái lôi ra một quyển sổ "danh sách nạn nhân".

- Cậu xem này, các cô của mình đều không có tên gì hết. Nói chung thì mình cũng chỉ ghi nhớ các cô ấy bằng chiều cao, cân nặng và số đo ba vòng, cộng thêm ký hiệu tính cách. G là ghê gớm, K là kiều kỳ, Nh là nhiệt tình, Ng là ngây thơ, D là dịu dàng; cột ghi chú chưa thêm ngày sinh, địa điểm và thời gian hôn nhau lần đầu, mình bị mấy cái tắt trong tình trạng thời tiết thế nào, cuối cùng là cô ta ăn mặc ra sao và hay dùng son môi màu gì.

- Thế mà cũng gọi là yêu à, cậu đùa à?

- Đồ Tồi ơi, cậu đúng là quá ít kinh nghiệm. Các cô gái làm sao có thể tin được rằng cậu không nhớ nổi tên cô ta nếu cậu ghi nhớ rõ ràng từng chi tiết nộ hôn đầu tiên giữa hai người? Cậu có trót gọi nhầm thì cô ấy cũng cho là cậu đùa rồi đập một cái vào vai cậu và nũng nịu:

- Ừ ừ... anh tẹ lắm!

Đồ Tồi ơi, phải ghi nhớ câu "quan tử dám làm dám chịu". Nhân dịp ấy, cậu phải nhận ngay:

- Phải đấy, anh tẹ lắm. Anh nói thật đấy.

Thế là các cô nàng sẽ thấy cậu càng đáng yêu và đáng thương hơn. Qua "cửa ải" này, cậu sẽ không còn bị lương tâm khiển trách nữa.

- Vì sao?

- Cậu đã thú thật rồi còn gì, cậu còn khuyến cáo cô ta mình rất nguy hiểm. Nếu cô ta cứ cố lao vào thì đâu phải lỗi tại cậu. Đông Gioăng không thích câu nữa mà cá cứ nhảy đến ôm câu thì cũng đành phải chiều thôi chứ biết làm sao - Thái nhún vai, làm ra vẻ vô tội - Cậu đừng nghĩ mình lãng nhăng, mình cũng có nguyên tắc chứ bộ. Mình rất nguyên tắc khi trả lời các nàng. Con gái thường hay hỏi những câu nguy hiểm thế này:

- Anh có người khác nữa phải không?

Và...

- Trước em anh có bao nhiêu bạn gái?

U hu hu, hai câu hỏi đều là đòn chí tử đối với Thái, tôi không tin cậu ta có thể qua được hai cửa ải này mà không nói dối.

- Đáp án thứ nhất rất đơn giản. Mình sẽ thật thà khai báo rằng: mình còn có nhiều cô bạn gái khác, các cô ấy đều tên là "em yêu". Thế là nàng tưởng rằng trong tim mình chỉ có mỗi mình nàng và rồi rít xin lỗi ngay. Đôi khi có một cô nàng ghê gớm, không buông tha ngay mà cứ gặng mãi thì mình sẽ thề độc, càng độc càng tốt, mình nói thật chứ có nói dối đâu mà sợ trời phạt. Câu thứ hai khó "xử lý" hơn một tẹo, mình sẽ nhượng nàng nói trước. Nếu nàng

không chịu nói thì hoà cả làng. Nếu nàng nói, mình sẽ đáp rằng: "Em đã nói hộ cả anh rồi, cần gì anh nói lại lần nữa". Nếu nàng vẫn gặng thì mình bảo: "Nghe chuyện của em, anh thấy trong lòng thêm ganh tị, thêm cả khổ đau. Anh không muốn đặt nỗi ghen tị và đau khổ ấy lên vai người con gái anh yêu", thế là ổn. Nếu nàng vẫn nài thì mình sẽ nói: "Thôi được, anh khai hết. Trước giờ anh vẫn tưởng đã có xxx người con gái đi qua cuộc đời anh, nhưng đến khi gặp em anh mới biết, những người ấy không hề động lại trong lòng"...

- Này này, cậu hơi...vung vãi tình cảm đấy!

- Ồ, không không. Mình đa tình chứ không vung vãi tình cảm.

- Thì có khác gì nhau?

- Đồ Tồi ơi, khác quá đi chứ lị. Cùng có chữ "tình" đấy nhưng "đa" là nhiều còn "vung" là hoang phí. Nhiều chưa chắc đã hoang, còn hoang phí chưa chắc đã vì nhiều. Chẳng hạn, người nhiều tiền chưa hẳn tiêu xài bừa bãi, còn người tiêu xài bừa bãi chưa hẳn đồng nghĩa với giàu tiền. Nhiều tiền hay không là do năng lực, tiêu nhiều hay không là do tính cách, Xét ra mà nói, thì mình là loại người rất rất giàu mà rất rất keo.

- Cậu đùa đấy à, cậu mà gọi là keo thì mình... mình là gì?

- Cậu đương nhiên là người keo hơn mình. Nhưng đó là vì cậu chả có tí tiền nào, hiểu chưa?

Hừ, tên Thái chó chết, lại chọc vào nỗi đau của tôi.

- Đồ Tồi ơi, thật ra nguy hiểm nhất không phải là loại người giàu có mà keo kiệt như mình đây. Nguy hiểm nhất là loại chẳng có tí tiền nào mà ưa tiêu xài hoang phí cơ.

Thái mà không nguy hiểm, thì tôi chắc là...Bộ trưởng Bộ an ninh quốc phòng!

- Thôi nhé, giờ lên lớp ngẫu hứng hôm nay đến đây là hết. Mình phải đi gấp cô K-163-47-83-58-81. Đừng hỏi tên nàng. Nhớ kỹ lời mình, cá không ăn muối cá uồn, nhé - Thái rống lên bài "Xung phong" rồi rời khỏi phòng.

Tôi là học sinh tốt, lẽ đương nhiên tôi rất thấm nhuần "bầu tâm sự" của Thái. Vì thế, mãi sau này tôi vẫn không biết tên thật của Flying Dance, cô ấy cũng không hỏi tôi bao giờ. Không lẽ đấy là một "Ms. Thái", đôi khi tôi hơi thắc mắc.

Ba giờ 15 phút đêm, lại đến giờ.

- Đồ Tồi, hôm nay anh thế nào?...

- Thật ra, cuộc sống của anh vô cùng đơn giản và đơn điệu. Một ngày tốt đẹp là ngày không có việc gì tồi tệ.

- Thế... hôm nay có gì tệ không?

- Tạm ổn. Mấy hôm trước giờ gòi, hơi cảm lạnh một tí.

- Khỏi chưa? Còn sức gõ bàn phím không? Em hôm nay rất vui đấy.

- Anh khỏi lâu rồi, chỉ còn hơi đau đầu, sốt cao, ho hen, chảy nước mũi, đau cổ họng và đau bụng đi ngoài.

- Đồ Tồi, anh tồi thật! Rốt cuộc anh khỏi chưa?

- Chỉ cần được nhìn thấy em, anh sẽ khỏi ngay không cần thuốc thang.

-...

Lại cái mặt cười. Cái nhà cô này! Tôi đã cố hết sức bình sinh nhắc chuyện gặp nhau, thế mà cô ấy chỉ đáp lại bằng cái mặt cười, như mọi lần.

- Thế hôm nay em thế nào, cô nàng Flying Dance xinh đẹp? - Đến lượt tôi hỏi, không được cam chịu vai trò bị tấn công. Tôi cảm thấy... hôm nay cô ấy có điều gì rất không bình thường.

- Đồ Tồi à, nói chuyện với anh là lúc vui vẻ nhất trong ngày của em đấy.

Flying Dance đột nhiên quăng ra một câu, khiến nhịp tim của tôi loạn cả lên. Không phải do cuống, trước giờ tôi có cuống lúc chat với cô ấy đâu, tôi rất nhẹ nhàng thanh thản là khác. Có lẽ là do hơi... cảm động. Giờ tôi mới thấy bỡ với những cái mụn trứng cá nổi đầy chỉ chút do triền miên thức đêm nói chuyện với Flying Dance suốt thời gian qua.

- Vì thế...em sợ gặp nhau rồi... chúng ta sẽ không còn được chat cùng nhau thế này nữa.

- Quý cô nương hà có gì nghĩ vậy?

- Đồ Tồi ơi, anh ngốc thế, tức là em không xinh. Em sợ anh thất vọng rồi...phăng-teo em luôn.

- Chà sao cả, đằng nào anh cũng không đẹp trai.
- Làm sao đồ đồng thể được, cổ nhân dạy là "Trai tài gái sắc" kia mà! Anh có tài thì em phải có sắc chứ lại.
- Ôi giờ ơi, anh thì có cái tài... con khi gì đâu. Thôi em đừng hoãn binh nữa, gặp nhau đã rồi tính.
- Đồ Tòì, anh hơi bị thô lỗ đấy! Dù gì thì em cũng là một thực nữ, dù rằng không yếu điệu cho lắm.
- Con khi thì có gì mà thô, chỉ... hơi hơi thôi.
- Đồ Tòì này, hình như anh nói chuyện hơi... khác người bình thường...
- Hình như gì nữa em, chắc chắn vậy.
- Thế anh thử nói xem còn lý do gì để chúng ta gặp nhau?
- Quá đơn giản, em thì không đẹp, anh thì không giỏi. Hai kẻ... bản cùng khổ rách thì phải đùm bọc lấy nhau.
- ... Thôi được... anh chọn ngày đi.
- 7 giờ rưỡi tối nay, em chọn địa điểm.
- Mc. Donal gần trường Đại học. Nơi đó sáng sủa, để anh đỡ bị giật mình.
- OK, à... em nhớ ăn cơm trước đi, kéo anh... mắt cả người lẫn tiền.
- Đồ Tòì, anh thật đáng đánh đòn.
- Làm cách nào nhận ra em đây? Đừng bảo anh cầm một bông hoa hồng làm tín hiệu đấy nhé. Cầm hoa đi tặng một người chưa hề biết mặt thì thật là xuẩn ngốc.
- Em đi đôi giày lười màu cà phê, bít tất màu cà phê, quần bò vẩy màu cà phê, áo len sợi màu cà phê, và đeo ba lô màu cà phê.

Ghê thật, tôi cũng không phải tay vừa.

- Anh đi giày thể thao màu xanh, tất xanh, quần bò xanh, áo sơ mi dài tay màu xanh và khoác một cái ba lô xanh - Trừ ba lô mượn của cậu em khoá dưới, còn các món kia tôi đủ cả.
- Đồ Tòì ơi, anh vẫn thua em, em còn nhuộm high-light màu cà phê nữa.
- À... ừm... thế thì anh chỉ còn cách mặc nốt cái quần sịp màu xanh.
- Hi hi hi, đừng cố nữa, thua thì nhận đi.

Làm sao tôi phải chịu thua cơ chứ, quả thật là tôi có cả một sê-ri quần sịp đủ bảy màu đỏ-da cam-vàng-lục-lam-chàm-tím, mặc lần lượt suốt tuần. Mỗi ngày một màu, vừa "lộng lẫy" vừa dễ nhớ ngày tháng, hôm nào quên mất là thứ mấy chỉ cần liếc cái biết ngay.

- Đồ Tòì ơi, anh đi chuẩn bị đi. Tối gặp nhau.
- Vâng ạ! Thế em có chuẩn bị không?
- Em thì chắc không cần, bởi vì em không có chút kỳ vọng về tướng mạo của anh mà!

Lại chiếu tướng tôi quả nữa.

- Đồ Tòì ơi, em phải ngủ sớm đây, thiếu ngủ trông ghê lắm.
- Em cứ yên chí lớn đi. Nếu mà trông em "ghê lắm" thì không phải do thiếu ngủ đâu - Đại trượng phu mười năm không quên thù cũ, tôi cũng chiếu tướng cô ấy một phát.
- Ha ha, Đồ Tòì thông minh! Em đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi...
- Ủ, thế nhé, chúng ta... cùng nhau đi ngủ.
- Đồ Tòì, anh quá đáng!
- Ui đâu có, anh bảo cùng... một lúc, chứ không phải cùng... một chỗ mà em.

- Thôi được rồi, tuy anh khua môi múa mép sao cũng được. Ngủ muộn hại da mặt lắm đấy, Bye anh.

Tôi offline rồi định đi làm một giấc ngon lành. Nhưng làm sao không thể nhắm mắt, cứ lật qua lật lại như rán bánh trên giường. Hình như... tôi loáng thoáng mơ thấy mình biến thành cậu bé trong "Công viên Kỳ Ju-ra" bị con khủng long săn tìm ráo riết.

- Đồ Tồi, dậy ăn trưa nào! - May quá, Thái gọi tôi dậy kịp thời, không thì tí chết.

- Thái à, tối nay mình đi gặp Flying Dance. Hơi căng thẳng nên... nuốt không vô.

- Đồ Tồi ơi, thế thì càng phải ăn đủ vào, còn có sức... chạy trốn.

- Đừng đùa nữa, cho mình lời khuyên gì đi.

- Đồ Tồi ơi, cái cờ vút vào tay ai thì tự khắc người ấy có phản xạ phát nó lên, thế tức là...

- Tức là sao?

- Tức là "cờ đến tay ai người đó phát". Đừng lo quá già trước tuổi.

Dù được động viên bằng dẫn chứng rất mực... khoa học nhưng tôi vẫn lo lắng lắm. Tôi không ngừng liếc nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ...

- Thôi, mình đi đây.

- Đồ Tồi, nhớ mang theo điện thoại, mình sẽ nhắn tin cho cậu.

- Mình không mang đâu, mình muốn nói chuyện tử tế với cô ấy.

- Chàng Kinh Kha hỡi, hãy đi đi chàng nhé! Gió chiều hiu hắt sông chảy quanh, hiệp sĩ ra đi đâu không ngoạn...

- Thái, cậu không có cái gì tử tế hơn à?

- Được thôi, lát nữa mình đi mua ít bia. Đợi lúc cậu về chúng mình cùng uống.

- Đồ... chó... sắp...chết! Làm sao cậu biết mình sẽ lại thất tình?

- Đồ Tồi, cậu hiểu nhầm rồi. Ấy là mình chúc mừng thành công của cậu.

Dù biết Thái đang chọc ngoáy nhưng tôi cũng chả còn tâm trí nào cãi cò với cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Triết học cà phê

Bây rưỡi tối là quãng thời gian thích hợp nhất cho những người chưa từng gặp mặt. Vào giờ này, thường đã ăn tối xong xuôi nên không cần tốn thời gian suy nghĩ đi ăn ở đâu, nguyên chuyện bàn luận ăn món gì đã mất đến cả nửa tiếng đồng hồ, Tai hại nhất là ăn cơm thì khá tốn tiền, mà đối với một anh học trò nghèo như tôi, "tặng xin, giảm mua" là chuyện tôi cần thiết. Hẹn nhau ở hàng Mc. Donal, chỉ cần gọi hai cốc cô-ca (cốc nhỏ, khỏi cần cốc to cho tốn) và một túi khoai tây chiên là có buổi tối ngon lành. Thêm nữa, không ăn cơm thì đỡ phải sắm soi về cách ăn uống của đối phương. Tôi còn nhớ Thái kể chuyện đi ăn với cô bạn gái mới quen, cô nàng cuồng quá, đến nỗi cắt miếng thịt bò bíp-tết bắn búp lên mặt Thái. Lần đầu tiên gặp mặt tốt nhất đừng lôi nhau đi ăn, nếu bắt buộc phải ăn thì tốt nhất đừng nên ăn đồ Tây, để đề phòng án mạng trong trường hợp hai bên không... hợp ca.

- Chào Đồ Tồi, anh đến sớm vậy?

Tôi đang đàn mặt nghĩ ngợi lung tung thì một cô gái đến sát đằng sau từ lúc nào, đập vào vai tôi mấy cái. Mặc dù đã cố gắng trấn tĩnh, tôi vẫn cực kỳ sùng sốt khi nhìn thấy cô ấy. Nếu không phải là cô ấy mặc bộ đồ màu cà phê như đã hẹn, nếu không phải cô ấy gọi nick của tôi, tôi sẽ ngỡ cô ấy đến hỏi đường. Một phút trước đây, trong tâm niệm của tôi, mỹ nhân chỉ tồn tại trên phim ảnh và ti vi, hay cùng lắm cũng chỉ là một người qua đường lướt qua vai rồi mất hút ở xa... Thế nhưng cô gái đang đứng trước mặt tôi vô cùng xinh đẹp, bằng xương bằng thịt. Đôi khi, xinh hay không còn tùy mắt người nhìn, có thể người này nhìn thì đẹp, còn trong mắt người khác thì chỉ tầm tầm. Nhưng tôi dám chắc, không ai không công nhận cô gái này là một mỹ nhân. Tôi chẳng có năng khiếu văn học cho lắm, vốn từ dùng để miêu tả một cô gái đẹp cũng chỉ vồn vện mấy từ sáo mòn như hoa ghen liễu hờn, chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng thành... Các cụ xưa đã dạy hồng nhan bạc mệnh, nếu quả thật sắc đẹp và tuổi thọ tỷ lệ nghịch thì tôi dám chắc Flying Dance sẽ vô cùng... đoản thọ. Một cô gái tươi đẹp nhường này hình như không nên có liên can gì đến cuộc đời một kẻ như tôi mới phải. Như có lẽ vui quá hoá... bình thường, bị sắc đẹp của cô ấy làm kinh ngạc đến cực điểm, thành ra tôi lại trở nên bình tĩnh lạ thường.

- Em ăn cơm chưa, mình vào Mc. Donal nói chuyện nhé!

- Anh giỏi thật đấy. Hẹn thế này thì cũng đỡ hao tiền.

Chiều bài tiết kiệm đã bị cô ấy lật tẩy, tôi chỉ còn cách cười trừ chờ đợi. Vì cô ấy xinh đẹp nên tôi đành nuốt ruột gọi cốc cô-ca bự tổ chẳng và những hai gói khoai tây chiên.

- Đồ Tồi ạ, lần này anh mời em, lần sau em để anh mời...

Cô này đùa à, rõ ràng cô ấy đang "lợi dụng" tôi. Nhưng nghe thấy "lần sau" thì tôi lại vui, còn có một tia hy vọng!

- Anh có theo đạo không? Em là con chiên, em phải nguyện cầu một tạo, được chứ?

- Anh chỉ khấn khứa linh tính thôi, không đến mức tin tưởng tuyệt đối lắm. Nhưng anh có thể cầu nguyện cùng em.

- Anh đừng học mấy chính khách trên ti vi, cầu nguyện cho thế giới bình an gì gì nhé!

- Đương nhiên rồi, anh chỉ cầu nguyện cho tờ tiền mua đồ ăn lúc này yên nghỉ nơi kết bạc nhà hàng.

- Ui da, anh thật là keo kiệt, hi hi hi...

Lần đầu tiên nghe thấy tiếng cười của cô ấy, nhẹ nhàng và giòn tan, như khoai tây chiên.

- Nhìn thấy em anh có... thất vọng không?

Gặp cô gái đẹp thế này mà thất vọng thì khéo phải nhảy lầu tự tử từ khi thấy các cô gái dung mạo tầm tầm.

- Sao cơ?

- Bởi vì, em đã bảo là em không dễ thương mà. Cho nên khi thấy em anh sẽ cảm thấy... rất trái ngược so với tưởng tượng.

Hoá ra cô ấy vòng vo tam quốc là để tự ca ngợi mình.

- Vậy tại sao em lại bảo em không dễ thương?

- Nhưng em có bảo em không xinh đẹp đâu?

Ái dà, cái cô này nói chuyện giống tôi quá. Cô ấy xinh tẹt, chứ không còn xứng danh với biệt hiệu Đồ Tồi hơn cả tôi.

- Mà trông anh cũng hiền lành đấy chứ, đâu đến nỗi tẹt?

Hic, "hiền lành" là một tình từ dễ lẫn lộn. Tôi cảm thấy trong óc các cô, hiền lành với đàn độn không cách xa nhau là mấy. Tôi bắt đầu "soi" cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt. Đẹp cũng là một tình từ mơ hồ, bởi vì đẹp có rất nhiều kiểu. Có kiểu đẹp lạnh lùng băng giá như Nữ hoàng, thanh tú thoát tục như Đức mẹ, ngây thơ rạng rỡ như Công chúa Sissi, tinh nghịch bất cần như Triệu Vy, thông minh khéo léo như Hoàng Dung, lại có kiểu đẹp ân cần tha thiết như Nhậm Doanh Doanh... Nhưng Flying Dance không giống họ. May mà cô ấy không giống họ, cô ấy vẫn là con người thực bằng xương bằng thịt hiện hiện trước mắt tôi. Tôi bị gương mặt cô ấy hấp dẫn hai phần hồn từ cái nhìn đầu tiên, rồi bị giọng nói hấp dẫn sáu phần, chỉ còn lại mỗi tạo hồn vía nên chẳng thể ngắm kỹ vóc dáng cô ấy ra sao.

Một lúc sau mới có dịp nhìn kỹ Flying Dance. Cô ấy rất gầy, xem tí nữa gió thổi qua cũng ngã. Chưa từng thấy tuyết bao giờ nên tôi không dám dùng từ trắng như tuyết để miêu tả nước da của cô. Cô ấy mặc đồ màu cà phê nên tôi liên tưởng đến sữa, và cô ấy giống... một tách cà phê thơm phức. Cô ấy đang ngồi nên tôi không nhìn thấy chiều cao thực. Nhưng ban nãy khi gọi đồ ăn tôi đã nhìn vào mắt cô, mắt tôi phải xéo xuống chừng 200, quãng cách giữa 6 con mắt của chúng tôi (tôi có 4 mắt) khoảng 20cm, vậy độ chênh lệch chiều cao giữa tôi và cô ấy sẽ là $20 \times \tan 200 = 7,3$. Tôi cao 1m71, suy ra cô ấy cao độ 1m64. Tóc của cô ấy phủ dài qua vai chừng 10cm, mặc dù chưa đến ngang lưng nhưng cũng khá dài rồi. Ồ, cô ấy bảo nhuộm màu cà phê cơ mà, sao vẫn đen nhánh thế kia?

- Tóc em đen quá, em có nhuộm thành màu cà phê đâu?

- High-light tức là chỉ nhuộm vài sợi chứ không nhuộm cả đầu, Đồ Tồi ạ. Em thấy cũng hay, cho anh xem có đẹp không này.

Flying Dance nhẹ nhàng hất tóc ra phía trước, có vài sợi màu cà phê nhạt lẫn trong mái tóc đen huyền. Mỹ nhân quả không hổ danh mỹ nhân, đến đáng điệu hất tóc cũng hấp dẫn.

- Đương nhiên là đẹp rồi, em cạo trọc đầu đi cũng vẫn đẹp.

- Hi hi hi, anh đừng có khen quá, em sinh ra kiêu. Có điều... anh nhìn khá chuẩn đấy!

Tôi lại nghe thấy tiếng cười của cô ấy, như lát khoai tây chiên giòn rụm sốt cà chua, thanh thanh, giòn giòn, và thêm chút chua chua ngọt ngọt.

- Tại sao em thích màu cà phê?
- Vì em thích cà phê
- Mặc nguyên bộ cà phê thế này... có kỳ lắm không?

Câu hỏi to đùng của tôi từ nãy đến giờ nếu không biết đáp án chắc tôi mất ngủ mất. Tôi không nghĩ cứ thích cà phê thì phải bận cả bộ cà phê lên người. Nếu thế, người thích sinh tố dưa hấu sẽ mặc nguyên bộ đồ quạch, người thích trà xanh mặc bộ xanh lè, còn người thích nước khoáng thì không lẽ mặc quần áo... trong suốt?

- Đồ Tòì ơi, anh nghe đến "triết học cà phê" bao giờ chưa?
- Chưa hề, thế nào cơ?

- Dù đều là cà phê, nhưng mỗi loại cà phê lại có vị đắng, ngọt, thơm dịu... khác nhau tùy theo cách rang tẩm. Màu tất và giày của em rất đậm, như cà phê chồn rang thật kỹ, cháy khét, đắng và không chua. Màu quần nhạt hơn một chút, như cà phê Mô-ka đặc biệt, hơi chua chua dịu dịu. Màu áo len của em nhạt hơn tí nữa, như cà phê Brazil xay kỹ mịn màng, đậm hương nồng nàn. Còn ba lô trong màu đậm bên ngoài nhạt và có nhiều con vật lung lửng các màu, như cà phê Ca-pu-chi-nô pha sữa rắc bột quế thơm lừng, vừa ngọt ngào vừa đậm đà quyến rũ..

Tòì ngáy người ra một lúc lâu, không thốt nổi nên lời, không cầm được ngấm kỹ cô gái ngồi trước mặt lần nữa. Trước buổi tối nay, cô ấy hiện diện trên mạng, bằng ID, không chút da thịt. Giờ đây cô ấy ngồi đây bằng xương bằng thịt trước mặt tôi, nói chuyện, cười vui, trêu chọc tôi. Vậy mà tôi vẫn có cảm giác như trong mơ, hay nói đúng hơn, từ khi bước vào cửa hàng với cô ấy tôi đã bắt đầu chìm vào cõi mơ...

- A ha ha, Đồ Tòì ơi, anh lại treo máy rồi à? Anh im lặng mãi thế?

Có lên mạng đâu mà treo máy? Tiếng cười thánh thót của cô ấy kéo tôi trở về với hiện thực.

- Anh đang vất óc tìm từ thích hợp để ca ngợi óc thông minh của em
- Nịnh nọt quá! Thế anh thử nói xem tại sao anh mặc nguyên cây màu xanh? Nếu không thì phải chịu thua em đấy.

Chịu thua à? Trong từ điển của mỗ đây hình như không có từ này. Màu xanh lam chính là màu tôi yêu thích nhất, nhưng giờ phải bịa thế nào đây? Bài diễn thuyết "triết học cà phê" tuyệt vời quá, hoá ra đầu óc Flying Dance không hề thua kém dung nhan. Hay là tôi cũng theo lao, lấy Lực học làm chủ đề bịa?

- Bởi vì anh học Thủy lực học, mà các chất lỏng thông thường đều có màu xanh, vì thế anh thích màu xanh.
- Rồi thì sao? Mr. Đồ Tòì ơi, đừng cố quá mà... quá cố. Thua một cô gái đẹp không đến mức xấu hổ lắm đâu. Cổ nhân đã dạy Anh hùng khó vượt ải mỹ nhân.

Flying Dance khẽ cắn vào ống hút, hơi hé cười nhìn tôi. Chiều này độc thật, thua keo này tức là tôi không phải anh hùng, còn nếu thắng thì cũng chỉ là anh hùng bại trận. Mặc kệ đi, dù sao tôi cũng không phải là anh hùng em hùng gì cả, tôi là Đồ Tòì!

- Mặc dù đều là nước, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau, do khí hậu nóng lạnh và độ sâu dòng chảy. Giày và tất của anh rất đậm, như nước biển Thái bình dương, thâm trầm và u uất. Quần bò của anh hơi nhạt hơn một chút, có loang vệt bạc, như nước biển Bắc cực lạnh giá. Sơ-mi nhạt hơn chút nữa, như nước trong bể bơi, biếc xanh và sáng sủa. Cuối cùng là ba lô bên trong đậm, bên ngoài nhạt, có dây đeo màu xanh lục sẫm, như nước hồ trong vắt có vài chú cá con soi bóng hàng liễu ven bờ, vừa sinh động vui mắt vừa tịch mịch.

Lần này đến lượt cô ấy "treo máy". Nhìn Flying Dance chăm chú ngắm tôi, tôi bất giác tự hỏi cô ấy cũng cảm thấy đang trong mơ chẳng? Nhưng nhìn ngoại hình mà xét, tôi dám chắc giấc mơ của tôi sẽ ngọt ngào hơn cô ấy nhiều.

- Hi hi hi, coi như anh vượt qua thử thách.
- Có thưởng quà gì không? Hay thưởng tiền cũng được.
- Đương nhiên là có thưởng rồi. Em đang cười duyên với anh đây còn gì?
- Ủi cha, phần thưởng quý giá quá, anh cũng cười mấy cái trả lại em nhé!
- Đồ Tòì ơi, chỉ có mỹ nhân cười mới nghiêng nước nghiêng thành. Anh mà cười chắc... nghiêng hết cốc cô-ca mát!

-.....!

- Em học khoa ngoại ngữ, anh học gì?
- Anh vốn con nhà bùn đất, cho nên học Thủy lợi là hợp nhất...

- Đồ Tồi à, sao anh lại bắt chước bài phú của Gia cát Lượng thế?

- Anh nghĩ nói thế mới ra vẻ có học hành

- Làm gì phải ra vẻ, anh có học hành cẩn thận mà.

Ồ cái cô này, lại học cách đối đáp của tôi. Nhưng cùng một câu nịnh nọt chưa loét, từ miệng cô ấy nói ra êm ái biết bao.

- Em sinh ngày 15 tháng 3, sao Song ngư, anh thì sao?

- Anh 13 tháng 11, sao Bò cạp. Em hỏi để làm gì?

- Xem tính cách có hợp nhau không ấy mà.

- Trên đời này làm gì có sao nào không hợp với sao nào, chỉ có người này không hợp với người kia thôi.

- Hoành tráng! Nào, chúng ta cùng cạn cốc, vì câu nói của anh.

Cô ấy giờ cốc cô-ca, làm bộ sắp uống cạn. Một cô gái xinh xắn, đáng yêu bắt chước cách hào sảng của đàn ông trông thật là ngộ nghĩnh. Chạm cốc với Flying Dance, tôi vô tình chạm vào ngón tay cô. Có lẽ do cô-ca ướp đá, ngón tay cô ấy lạnh ngắt.

Trong lòng ai cũng có một cái hộp kín, cất giữ những điều bí mật. May mắn sẽ gặp được một vài người có chìa khóa mở hộp giúp ta, nhưng cũng có người suốt cả đời chẳng gặp được ai. Chạm vào ngón tay băng giá của Flying Dance, tôi cảm giác đây chính là chìa khóa mở cửa trái tim tôi...

- Đồ Tồi này, anh hay giải trí kiểu gì?

- Ngoài việc đọc sách ra thì nói chung là xem ti vi, xem phim và đọc truyện chương.

- Anh thường xem phim gì?

- Phim A 1

- A... này, em cũng biết đập đầu đập nhé!

- Quý cô nương hiểu lầm rồi, Tức là America, gọi tắt thành phim A.

- Hừ, thế thì chúng ta cùng đi xem phim A nhé!

Có lẽ cô ấy hơi lớn tiếng, mấy đôi nam nữ chung quanh cùng quay đầu lại nhìn chúng tôi với ánh mắt mang hình... dấu hỏi. Cũng tự biết mình lỡ lời, cô ấy so vai và thề lười, ra điều sợ hãi.

- Tại anh cả đấy.

Đúng thật là cái cô này!

- Thế anh không nghe hoà nhạc hoặc xem kịch gì à? Triển lãm mỹ thuật có xem bao giờ không?

- Nghe hoà nhạc thì anh hay ngủ gật, Opera hay chèo tuồng gì đấy thì nghe chẳng hiểu. Triển lãm thì... nếu không phải triển lãm nude anh cũng không mặn mà lắm. Mà muốn xem ảnh kiểu ấy thì trên mấy tờ tạp chí Playboy đây, cần gì phải đi xem về vời.

- Anh thật là...thực thà. Anh không sợ khai ra sẽ bị em chê kém văn hoá à?

- Không Tử dạy rằng:Tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri, thị trai dã, không biết thì thừa là không biết, giả vờ làm chi. Hơn nữa, tiêu khiển là giải trí, càng nhẹ nhàng thoải mái càng tốt, đúng không? Tội gì lúc nghỉ ngơi cũng bắt mình gồng lên học cái này, cảm thụ cái kia.

- Anh thật là mồm năm miệng mười. Em mới nói mỗi một câu anh đã lấp liếm đến cả mười câu.

- Thế phải làm sao mới vừa ý em?

- Anh cần học cách nghe nhạc, xem Opera và cả triển lãm tranh nữa.

- Để làm gì?

- Thế thì em mới có người đi xem cùng.

Được thôi, vì em tôi sẵn sàng học những điều ấy và nhiều điều khác, tôi tự nhủ trong lòng.

- Đồ Tồi ơi, lần sau chúng ta đi uống cà phê nhé!

- Từ từ chút đã, hôm nay em nói bao nhiêu "lần sau" rồi đấy. Vậy rốt cuộc lần sau chúng ta cùng đi ăn cơm hay xem phim hay nghe ca nhạc hay xem triển lãm... hay uống cà phê?

- Ô đúng rồi, sao mà em lại cứ hứa tá là như tổng thống tranh thủ tình cảm cử tri thế nhỉ. Thôi cho anh chọn.

- Một đáp án duy nhất hay đáp án kép cũng được?

- Anh nghĩ dễ ăn thế? Chỉ được chọn một thôi.

- Xem phim nhé?

- Đồ Tồi ơi, đáng lẽ anh phải chọn đi nghe nhạc chứ. Nghe nhạc xong em sẽ muốn uống cốc cà phê. Uống xong cà phê em tỉnh táo hẳn ra và muốn đi xem phim. Xem xong phim em lại thấy đói bụng và muốn ăn tối... Thật là tiếc cho anh,

Tiếc chi mà tiếc, tôi thấy may quá. Mời đi chừng ấy nơi, làm chừng ấy việc thì quan quân tướng tá trong ví tôi có mà hy sinh hết cũng chả đủ.

- Ôi thôi chết, sắp 12 giờ rồi, em phải về đây. - Flying Dance liếc nhìn đồng hồ.

- Em ở trong ký túc xá à? Quá 11 giờ rồi đóng cửa mất rồi còn gì...

- Em sống bên ngoài.

- Thế thì vội gì? Em sợ anh biến thành sói ăn thịt em à? Hôm nay có phải là ngày trăng tròn đâu.

- Đồ Tồi ơi, cô bé lọ lem sẽ trở lại nguyên hình sau 12 giờ đêm, anh có biết không?

- Không sao, chỉ cần bỏ lại một chiếc giày, anh sẽ tìm thấy em.

- Anh đã nói thế thì em đành...

Cô ấy cúi xuống, nhưng là để thắt lại dây giày cho thật chặt. Chúng tôi đẩy cửa bước ra ngoài, không khí buổi đêm thật vắng vẻ và lạnh lẽo.

- Em về đâu? Anh đưa em về.

- Ngay đường Thăng Lợi kế bên thôi, gần lắm.

Chúng tôi đi tiếp một đoạn nữa, cô ấy dừng lại cạnh một chiếc xe đạp. Trời đất ơi, xe cũng màu cà phê.

- Khung xe màu cà phê, yên xe màu trắng, trông như cốc cà phê sữa kiểu Pháp. Đây là màu cà phê hợp nhất cho sao Song ngư lãng mạn đây.... Đến lượt anh!

Hoá ra cô ấy còn giữ lại con át chủ bài, cao thủ quá. May mà chiếc xe máy cũ của tôi cũng có "bình dầu màu xanh lam, yên xe màu đen sẫm, như nước biển Cao Hùng loang đầy dầu ô nhiễm. Đây là loại nước hợp nhất đối với sao Bò cạp bề ngoài lạnh lùng nội tâm tình cảm"

- Chúc mừng anh, Đồ Tồi, anh đã được chấp thuận tiếp tục hẹn em đi chơi!

Khi chúng tôi đi đến chân nhà Flying Dance, cô ấy bỗng đột nhiên buột ra câu nói như... sét đánh ngang tai. Sét đánh ngang tai thì không hay, nhưng tôi vốn thích mưa gió nên sấm sét hoá ra lại tốt.

- Ngày mai nhé, một giờ chiều, anh đợi em ở đây. Vẫn quy định cũ của anh, em ăn cơm trước.

- Ok, được thôi, thêm quy định cũ của em, anh chủ chi.

Cô ấy mở cánh cửa khu tập thể, rồi quay đầu nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Tôi ngẩng đầu nhìn, cho đến khi căn phòng tầng 4 bật đèn sáng trưng mới yên tâm đạp máy chiếc xe cà tàng thẳng tiến.

1 Phim A: phim cấm trẻ em

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Khoảng cách

Tôi bò về ký túc xá trong cơn ngất ngưởng. Hôm nay tôi mới biết từ tầng một lên tầng ba tổng cộng có 53 bậc cầu thang. Tôi ngồi trước màn hình máy tính trống rỗng, đầu óc cũng trống rỗng.

- Kinh Kha, cậu đã trở về! Cái đầu của Tần Vương đâu?

May quá, nhìn thấy Thái tôi mới chắc mình vẫn sống trong cõi thực.

- U hu hu, Đồ Tồi đáng thương, chắc bị dung nhan của nàng làm khiếp hãi quá nên mới ra nông nỗi này.

- Ha ha ha, mình khiếp hãi vì cô ấy quá quá...xinh.

Thái đột nhiên buông ngay hai chai bia trong tay, nhìn tôi với ánh mắt nghi ngại.

- Thế chả hoá ra bông hoa nhài cấm..

Tôi nắm chặt bàn tay, chuẩn bị hạ một cú đấm xuống đúng cái mồm sắp phun ra ba chữ bãi cứt trâu..

-...vào bình hoa quý! Quả là trai anh hùng gặp gái thuyền duyên!

Ngoài cái mồm ghê gớm, đồng thời Thái còn có phản ứng rất mau lẹ.

- Đồ Tồi, trông cô ấy thế nào, học khoa nào?

- Khoa Ngoại ngữ. Còn về mặt mũi thì... có thể làm tam cung lục viện của cậu thất điên bát đảo.

- Không thể thế được, từ sau khoá em Bình, khoa ngoại ngữ ngày càng xuống dốc, mà khoa ấy vẫn còn thuộc địa hạt quản lý của mình. Làm sao còn em nào đem đẹp lọt qua tay mình nhỉ?

- Thái ơi, có lẽ cậu già rồi, các cô gái đẹp như sóng Trường Giang lớp sau đẽo lớp trước, càng về sau càng xinh đẹp bội phần.

- Có lẽ vậy thật. Này, nhưng mà mình thấy các cô hồng nhan đều bạc phận. Vợ đẹp thường... kẹp chồng đàn, đúng là ứng nghiệm..

- Thái ơi là Thái, cô ấy khen mình có tài, chứng minh là giai nhân tài tử.

- Đồ Tồi ơi, đây là khách sáo. Cậu có phải mình đâu mà có tài. Hai cậu á, gọi là Beauty anh Beast!!! (người đẹp và dã thú)

- Mình là Beast đấy, thì cậu là gì?

- Bớt đi chữ a, mình là Best - số 1!

Thái chọc tức tôi đủ kiểu, chắc là buổi hẹn của cậu ta hồng hét.

- Hôm nay cậu bị đồ bẽ bề kế hoạch à?

- Với cái cô Nh-161-48-83-62.5-82 ấy à? Mình bị nàng cho một cái.

- Chắc cậu hôn người ta trước khi được phép chứ gì?

- Không phải, là sau khi được phép mình không hôn.

-....?

- Thật đấy, mình không thích màu son của cô ta.

- Ui giời ơi, kén đến cả màu son môi. Thật đúng là kẻ ăn không hết, người lán không ra.

- Đồ Tồi ơi, các cụ dạy rồi, chất quan trọng hơn lượng. Cậu thế mà có khi lại may đấy.

- Nhưng mình cũng không chắc, cô ấy thông minh lắm.

- Cậu đừng lo, tuy rằng cậu vô dũng và vô mưu, nhưng đã có mình trí dũng song toàn giúp cậu. Cứ yên tâm, đừng lo ngại về năng lực của mình.

- Mình không lo năng lực của cậu, nhưng mình lo cái tính cậu.

- Ôi, càng không phải lo, con thầy vợ bạn phải tránh xa chứ, mình có phải là loại người ấy đâu.

- Cậu á, cậu là loại người con thầy vợ bạn cũng... không cho thoát nạn.
- Thôi thôi được rồi, cậu kể cho mình đi. Hôm nay có xảy ra chuyện gì không?
- Nói chuyện chứ còn xảy ra chuyện gì?
- Cô ấy không mắng cậu à?
- Mắng gì mình, mình tay chân nghiêm túc, nói chuyện tử tế, có như cậu đâu.
- Thế à, thế thì cậu còn cả một quãng đường dài lắm đấy!
- Thì sao, mình đâu có giống như cậu cứ phải ăn đòn mới sướng.
- Cậu đã từng nghe câu tục ngữ yêu nhau lắm cắn nhau đau chưa?
- Có gì nói thẳng ra xem nào, đừng có ghêch mông lên rồi lại ngừng như thế.
- Tức là khi nàng càng mền cậu thì càng cậu nàng càng trách móc cậu nặng nề.
- Hôm nay...cô ấy cười suốt, chỉ lườm mình mỗi một lần.
- Thôi cũng được, có lườm còn hơn không...

Tôi không kể với Thái, dù là khi lườm, mắt cô ấy vẫn lấp lánh nụ cười ngọt ngào.

- Đồ Tồi ơi, lâu lắm mới có một ngày cậu rạng rỡ vì không bị đá dít đánh vèo một cái, vậy khỏi cần uống bia.

Đây là quy ước của tôi và Thái. Quả thật rượu bia là thức uống tốt nhất cho người thất tình. Nhưng mức độ đau đớn và độ cồn tỷ lệ nghịch với nhau, bởi vì khi buồn rất dễ uống say. Vì thế, bia tươi độ nhẹ thường xuyên là thức uống giải khát của tôi.

- Chúng ta uống Wishky Suntory nhé.
- Thế...hai chai bia này?
- Cất vào tủ lạnh, mấy ngày nữa uống mừng cậu chia tay.
- Đồ...chó...chết! Sao cậu cứ chắc chắn mình bị đá?
- Mình chỉ nói sự thực, không có ý làm tổn thương cậu. Thật không tìm ra lý do gì để nghĩ cậu không thất tình.

Thái rót ra hai cốc rượu vàng óng, giống hệt màu áo sơ mi.

- Giọt rượu màu vàng rực rỡ, những cục đá và cái ly góc cạnh... thích hợp nhất cho sao Nhân mã thẳng thắn, chính trực.
- Đồ Tồi, cậu bị... ảm IC à?
- Sorry, mình bị Flying Dance huấn luyện thành phản xạ có điều kiện. Nhìn thấy đồ uống có màu là liên tưởng ngay đến tính cách.
- Thế cô ấy thuộc kiểu gì? Nh hay G hay Ng...?
- Không, kiểu S.
- Có phải mua áo đâu mà kiểu S?
- Tức là loại thông minh lanh lợi, là Smart ấy mà.
- Ui giời, không biết phân loại thì đừng có phân lung tung, người ta lại tưởng là Sexy.
- Người ta nào tưởng thế? Chỉ có cái loại đầu óc gian tà như cậu mới nghĩ thế thôi. Mai mình sẽ đi xem phim, có phim gì hay không?
- Hồi mình là quá đúng địa chỉ! Đang chiếu Titanic đấy. Mình đã xem ba lần với ba cô, cô nàng nào cũng muốn xem phim này.
- Hay chứ?
- Nhân vật nữ chính hơi béo một tí, chỗ eo ỷ, nhưng mà ngực thì tuyệt cú mèo, mông cũng khá ngon.

- Mình nói nội dung phim, cậu tán mộng với eo cái gì đấy?

- Xin lỗi nhé, mình xem mấy phim kiểu kia nhiều quá, thành ra phản xạ có điều kiện. Hình như có một cái tàu... đâm vào núi băng... rồi chìm xuống... Có người kêu ầm ĩ... có người vẫn chơi nhạc... có người bị nhốt trong khoang. Cuối cùng, vai nam chính bị chìm xuống đáy biển, vai nữ chính được cứu thoát và sống đến năm 90 tuổi.

- Thế có gì mà khóc?

- Mình cũng chả biết. Lúc Jack rơi xuống biển cả rập bắt đầu khóc rầm rì rủ rỉ..

ack ư? Giống tên tiếng Anh của tôi, xem ra lấy nick Jack nặng tình là sáng suốt.

- Thế cậu không thấy thương xót à?

- Đương nhiên là có chứ, khi Rose vút viên kim cương to dùng xuống biển mình xót lắm!

Bản luận nghệ thuật với tên này chả khác gì đàn gảy tai trâu.

- À, có một điều nhắc cậu, mấy nàng xem xong đều hỏi mình "If I jump, do you jump?" (Nếu em nhảy xuống, anh có nhảy không?)

- Hỏi gì rồi hỏi!

- Đồ Tồi ơi, hội con gái thích hỏi mấy câu ấy nhất, và bọn họ đều thích trả lời khẳng định thật chắc chắn.

- Hi, trả lời thật lòng thì cứ mà bị đá đít ngay...

- Đương nhiên rồi, mình đáp là "nhất định"...

- Ui giờ ơi, nếu thế thật thì câu thành vô địch thể giới môn nhảy xuống biển từ lâu rồi.

- Ngốc ơi là ngốc, mình chỉ bảo "nhất định" chứ có bảo "nhất định sẽ nhảy" đâu? Mình chưa chấp sơi dây thần kinh nào cả. Nếu cô ta nhảy thì mình "nhất định sẽ... không nhảy"

- Lại ba lằng nhằng rồi.

- Thế mới nói cậu còn cả chặng đường dài phía trước. Những câu trả lời ngắn gọn của mình ẩn chứa rất nhiều triết lý nhân sinh. Rủi như có một ngày, nàng hỏi cậu rằng "Anh sẽ mãi mãi chỉ yêu mình em thôi chứ?" thì chỉ cần lấp liếm "Dĩ nhiên" là được. Nhưng "Dĩ nhiên là vậy" hay "Dĩ nhiên không như vậy" thì cậu tự hiểu...

Uống hết chầu rượu với Thái đã 3 giờ đêm, tôi bất giác hồi tưởng lại buổi gặp. Nếu không có mấy lời của Thái thì buổi tối nay gần như hoàn hảo, đến mức khiến tôi bất an, không hiểu vì sao. Con mèo đen ngoài cửa sổ lại gào lên ba tiếng dài một tiếng ngắn. Chú mèo này khá tuân thủ giờ giấc, nhưng hôm nay cổ họng chú ta hình như có vấn đề, có lẽ phải cho uống tí Bỏ khải chỉ phế lộ, à quên, Bỏ phế chỉ khải lộ. Thời gian đầu, tôi thường lấy tiếng mèo kêu làm chuông báo thức. Dần dà quen dần, cứ đến giờ ấy là tỉnh như sáo sậu. Hôm nào không được "gặp" Flying Dance, tôi sẽ thấy thiếu thiếu cái gì đó. Nghe đâu tâm lý học gọi hiện tượng này là "phản ứng bị khống chế", chắc tôi bị Flying Dance "khống chế" mất rồi. Chú mèo đực có lẽ bị những con mèo cái uyển chuyển bên hàng xóm "khống chế". Hề chú ta kêu gào thảm thiết thì tôi bật máy online.

- ... Đồ Tồi, hôm nay có một không anh?

Bảo không kinh ngạc thì là nói dối trơ trẽn, bảo không mệt mỏi cũng là nói dối. Nhất là sau cảm giác ngất ngậy trên mây buổi tối, cộng thêm chút men rượu khiến tôi chỉ muốn đi nằm. Trót bị cô ấy "khống chế" nên tôi mới phải mất công lên mạng giờ này. Mà bây giờ cô ấy còn lên mạng làm gì, lẽ nào cô ấy cũng... bị tôi "khống chế"?

- Lâu lắm không gặp em.

- Đồ Tồi, anh ầm dây thần kinh đêm à? Em và anh mới chia tay ba tiếng đồng hồ!

- Các cụ đã dạy một ngày dài tựa ba xuân, cứ thế mà suy ra thì chúng ta đã xa nhau $3 \times 365: 8 = 137$ ngày rồi đấy. Đã đủ lâu chưa em?

- Hi hi hi, thế anh có nhớ em không?

- a) Nhớ, b) Đương nhiên có nhớ, c) Không nhớ làm sao được, d) Nhớ điên cuồng, e) Các đáp án trên đều đúng - Đáp án của anh là e.

- Ha ha ha

Flying Dance chắc mệt mỏi lắm rồi, cô ấy cười như đang ngáp ngủ.

- Đồ Tồi ơi, chúng ta có bị chết dưới bình minh không?

Bạn bè chat trên mạng gặp nhau thường không có kết cục tốt đẹp. Như Thái chẳng hạn, mỗi lần gặp phải một đối tượng không ưng ý, cậu ta bèn lập tức xoá tên cô ta trong list, kéo hôm sau lên mạng lại và phải mặt nhau. Như thế gọi là chết dưới bình minh.

- Vì sao mạng và thực tế luôn khác nhau?

- Bởi vì người ta không thể nhìn thấy tiếng cười, nghe thấy giọng điệu của đối tác, các trạng thái tình cảm đều hoá thành dấu chấm, phẩy trên màn hình. Cười thì thành hay ^^ hay ^0^... Nhưng tình cảm biến thành những cái dấu thì còn gì là tình cảm nữa? Khi đối tác gửi đến máy tính của em một nụ cười, ai dám chắc rằng người đó đang thật vui hay không, hay là chỉ giả vờ cười nhạt. Vì vậy, đối với hai con người chưa hề quen biết, mạng Internet đôi khi chỉ giúp rút ngắn thời gian làm quen chứ chưa chắc đã kéo gần khoảng cách giữa họ.

- Thế em ở trên mạng và em ở ngoài đời khác nhau nhiều không?

- Mạng như một tấm màn che an toàn, che đi mưa gió bão bùng, nhưng cũng che mất cả nắng gió chan hoà. Quan sát một người qua tấm màn chắc chắn là không thật chuẩn. Nhưng đối với em, hình như anh không có cảm giác ấy. Hoặc nên nói thế này: em không hề có tấm màn che phủ lên mình. Nếu giờ đây, em gửi cho anh nụ cười ním thì anh thấy khoé miệng em hơi nhướn dậy, nếu em gửi nụ cười to hết cỡ, thì anh thấy ngay cả ánh mắt rạng rỡ... Mạng Internet không chỉ rút ngắn thời gian tìm hiểu về nhau mà còn thực sự kéo gần khoảng cách giữa chúng ta.

- Ôi, Đồ Tồi ơi, giá mà bây giờ anh có thể nhìn trực diện điệu cười của em..

- Anh cũng muốn thế. Nhưng còn có một đặc tính nữa của mạng, ấy là nhanh chóng nhưng không hoàn hảo. Nếu bây giờ anh đối mặt với em thì lại bị vẻ bề ngoài xinh đẹp của em hút hồn và phải bỏ thời gian ca tụng mấy câu liền. Thế thì chả bằng để anh thưởng thức qua mạng và tưởng tượng nụ cười của em còn hơn.

- Vì sao nhìn thấy em là phải ca ngợi dung nhan của em? Không sợ em đánh giá anh nông cạn hay sao?

- Không vì sao cả. Khen ngợi người đẹp là phản xạ tự nhiên của đàn ông thôi. Anh cũng biết em sẽ nghĩ anh nịnh hót, nhưng cái mồm không chịu tuân thủ bộ não. Hình ảnh xinh đẹp vừa truyền đến não, não còn đang phân tích chưa kịp kết luận nên khen hay không thì cái miệng đã tiền trạm hậu tấu. Mà hơn nữa, thà bị mắng là nông cạn, còn hơn đối lòng không ca ngợi vẻ đẹp của em.

- Đồ Tồi ơi, em sẽ bị anh "dung túng", càng ngày càng kiêu mát.

- Biết làm sao được, Mạnh Từ cũng bảo thế mà: Dư khởi hiếu tán mỹ lai? Dư bất đắc dĩ dã (Ta thích tán dương cái đẹp lắm ư? Cũng là bất đắc dĩ mà thôi)

- Thôi đừng khéo bịa nữa, hôm nay thế là đủ rồi.

- Vậy anh tạm ngưng ở đây, đến lượt em tán dương anh?

- Đồ Tồi ơi, nếu phải đối lòng khen ngợi để anh thấy em nông cạn thì chi bằng không nói những lời giả dối ấy cho lương tâm thanh thản.

- ^^

- Thực ra, ở trên mạng em càng thấy rõ "chân tướng" của anh. Thế anh có thể dùng một câu miêu tả dung nhan của em và cảm giác của anh không?

- Chuyện nhỏ như con thỏ! "Yêu kiều rơi nước"

- Tiểu nữ học hành ít ỏi, không lĩnh hội hết ý tứ sâu xa của tướng công, xin hãy nói rõ hơn...

- Em "yêu kiều" khiến anh thêm "roi nước...miếng"

- Ha ha ha... Em bị đau bụng mất thôi.

A, suýt nữa quên mất buổi hẹn ngày mai, không được câu giờ nữa, để người ta đi ngủ thôi.

- Em đi ngủ đi.

- Lát nữa thôi. Mà anh vẫn chưa nói anh có mệt không?

- Tạm tạm, hơi mệt. Em sao?

- Em mệt lắm, nhưng nếu không lên mạng chào anh thì không ngủ được.

- Anh cũng vậy.

Hai bên cùng mệt, thế thì đi ngủ đi thôi, sao phải ngồi đây vừa gõ vừa ngáp thế này? Có lẽ cả tôi và cô ấy đều nghĩ vậy nên hai bên cùng yên lặng hồi lâu.

- Ngày mai xem phim gì?

- Mai hãy hay. Quan trọng là đi xem với ai chứ không phải xem gì.
- Mai lái xe cẩn thận nhé. Em đợi anh dưới nhà.
- Được rồi, vì câu nói của em anh sẽ cẩn thận. Thế em xuống cầu thang cũng cẩn thận nhé...
- Thôi anh đừng câu giờ nữa! Mai gặp lại.
- Good night...! Bye bye.....! Sayonara..

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Titanic

Ngủ một giấc dậy đã hơn 12 rưỡi. Hôm nay là thứ ba, mặc quần sịp màu vàng. May tôi đã trải qua thời kỳ bộ đội nghĩa vụ hà khắc, giờ tôi có thể hoàn thành mọi công việc buổi sáng, súc miệng, đánh răng, rửa mặt... chỉ trong vòng 10 phút. Chà chà, tôi bắt đầu chìm đắm tự thưởng thức nếp nhanh nhẹn chính xác của mình. Nhưng hôm nay không dư thời gian như mọi ngày, phải đi thôi. Tôi cuống cuống vội lấy chìa khóa xe máy lao xuống tầng một. Không kịp khởi động nóng máy, tôi lao vút đi như con thỏ chơi trốn tìm. Thực đáng tiếc, đáng lẽ hồi trước tôi nên đi đưa xe mới phải. Tôi bỗng nhớ lời hứa với Flying Dance tối qua, phải lái xe cẩn thận. Nam nhi đại trượng phu nói lời phải giữ lấy lời. Vì thế, khi vượt đèn đỏ ở ngã tư tôi bèn nhìn ngó xung quanh thật kỹ xem có ông cảnh sát hay không. Nguy rồi, có lẽ sẽ muộn mất mấy phút. Không sao cả, tôi lên vặn kim đồng hồ chậm lại 5 phút, đến gần nhà cô ấy tôi chỉnh tốc độ giảm đi vừa phải.

- Đồ Tồi, chào anh! - Flying Dance nói giọng hơi bông đùa, giờ tay đeo đồng hồ lúc lắc trước mặt tôi.
- Ồ, đồng hồ của em đẹp thật.
- Đừng đánh trống lảng nữa, anh nói gì đi chứ!
- Ôi, anh xin lỗi, quên mất không khen ngợi cổ tay trắng ngần của em...
- Lại còn thế nữa, anh đến muộn 3 phút rồi đấy. Bây giờ là 1 giờ 03 phút.
- Thế à? Nhưng đồng hồ của anh mới 12 giờ 58 phút - Tôi cũng giờ tay trái lên lắc lắc.
- Hừm, thôi tha cho anh vậy.
- Xem phim gì đây, cô Flying Dance đeo chiếc đồng hồ xinh xắn?
- Tùy anh, anh Đồ Tồi đeo chiếc đồng hồ chỉnh chậm 5 phút.

Hoá ra cô ấy cũng biết trò này, tôi đành cười ngượng cho qua chuyện.

- Thái bảo là Titanic được lắm.
- Vừa hay cô bạn cùng phòng em cũng giới thiệu phim ấy.
- Cô ấy xem xong có khóc không?
- Có chứ, khóc đầm đìa. Em mang sẵn khăn đây.
- Thế chúng ta đến rạp Nam Đài nhé. 2 giờ 20 có xuất chiếu.
- OK, tùy anh.

Vẫn còn ối thời gian mới đến giờ. Tôi nhìn chung quanh, ngắm nghía nơi ở của cô ấy. Ngõ nhỏ yên bình, có hoa và cây cỏ, trông sạch sẽ và mát mắt. Quà là... địa linh nhân kiệt, cái ngõ đẹp thế này chả trách có cô gái xinh thế kia. Chỗ tôi ở thật ra cũng không tệ, chỉ có điều trước cổng luôn luôn có một đồng rác to tướng, có lẽ là do có anh chàng Thái.

- Đồ Tồi ơi, thôi đừng ngại ra nữa, Em nghe nói đồng người xem lắm, đi mua vé thôi.
- Được thôi, em có xe máy không?

- Không, em chỉ có cái xe đạp màu cà phê sữa kiểu Pháp đấy thôi.
- Thế thì đành chờ em bằng chiếc xe máy màu nước biển Cao Hùng. Em không ngại chứ?
- Không ngại, nhưng mà chê... xe bẩn.

Flying Dance rút ra chiếc kính râm, mắt kính chắc chắn màu cà phê sẫm. Mùa đông năm nay thật ảm áp, hôm Giáng sinh tuần trước còn mặc áo cộc tay. Hôm nay, cô ấy ăn mặc khá giản dị, quần dài màu be và áo sợi màu vàng cam.

- Hôm nay em không mặc áo màu cà phê nữa à?
- Hi hi hi, hôm nay cho anh thư giãn một buổi, đi chơi với em mà cứ bị vạ vạ thì thần kinh cũng căng thẳng lắm.
- Được thôi, đây quả là lý do tốt để thừa nhận mình thua.
- Hi hi hi...

Cô ấy nhẹ nhàng ngồi lên yên sau, bám vào thắt lưng tôi (vì xe tôi không có chỗ bám hai bên nên cũng không có chỗ nào để đặt tay). Thái rất ngưỡng mộ kiểu xe của tôi, vào số hơi giật một tí là người sau đổ ập vào người trước. Nhưng tôi chả có hơi đâu mà làm ba cái vạ ấy, ngược lại, tôi càng cẩn thận hơn khi vào số.

- Hôm nay thời tiết đẹp quá - Tôi chưa từng nói chuyện với cô ấy trong tư thế này, chỉ biết buột miệng ra một câu... xưa như Diễm.
- Phải đấy, mặt trời tròn quá, hi hi hi - Cô ấy dùng tiếng cười giấu bớt sự căng thẳng của tôi.

Thời tiết Đài Nam hôm nay đẹp thật, không lạnh không nóng, không ẩm không hanh, sống ở chốn này thật sung sướng. Hai chúng tôi đều không đội mũ bảo hiểm, gió thổi phơn phớt làm tôi thoáng thấy mùi hương thơm dịu toả ra từ phía sau. Tôi còn nhớ, có một lần ngồi trên máy bay quên không thắt dây an toàn, khi cô tiếp viên hàng không cúi xuống, tôi cũng ngửi thấy mùi thơm. Vì thế, về sau cứ lên máy bay tôi bèn quên thắt dây an toàn, trừ phi gặp phải mấy u tiếp viên già. Mặc dù tôi cố cẩn thận khi vào số, nhưng cũng không tránh khỏi đôi lúc cô ấy chạm khê vào người, lúc phanh xe. Cô ấy rủ rỉ nói chuyện bên tai tôi suốt chặng đường, làm cho tai tôi nóng ửng lên. Ôn Chúa, cuối cùng tôi đã hiểu cảm giác của Trương vô Kỵ công Triệu Mẫn trên vai, càng đi càng mong đoạn đường dài mãi. Nhưng chỉ một lúc sau, chúng tôi đã đến trước cửa rạp. Ôi trời, một biển đầy đặc những người là người. Tôi dừng lại, cất xe cẩn thận. Flying Dance cất kính vào túi, lấy ra một cây lược màu cà phê, ngậm kẹp tóc trong miệng, chải nhẹ chân tóc rồi cặp một cái đuôi vênh ra phía sau. Cô ấy cười khê, như thể xin lỗi bắt tôi chờ. Lúc ấy, tôi đột nhiên cảm thấy Flying Dance giống như một chú bướm xinh xắn tung cánh nhẹ bay...

- Sorry, để anh đợi mãi. Đi thôi!
- Xe của anh dễ chịu không?
- a) Không dễ chịu - b) Đương nhiên không dễ chịu - c) Dễ chịu thì mới là lạ - d) Rất khó chịu - e) Các đáp án trên đều đúng - The answer is...e! Hi hi hi, bắt chước có giống không?
- Cái hay không học, toàn học cái dở.
- Không phải em không thích học cái hay, mà là vì anh không có gì hay để học. Đây cũng là lời Mạnh Tử dạy đấy: "Ta thích hư hỏng ư? Cũng là vì bắt đắc dĩ mà thôi"
- Ôi thôi, anh đầu hàng rồi. Em bảo hôm nay ngừng chiến cơ mà.
- A ha, một lý do tốt để đầu hàng phải không anh? Hi hi hi... Này anh ơi, đây có biển cấm đỗ.
- Không sao, mấy ông cảnh sát thấy cái xe già cỗi thế này chắc cũng sẽ... kính lão để đắc thọ.

Hàng người chờ mua vé dài dằng dặc. 2 giờ 20 mới chiếu, bây giờ 1 giờ 40 đã kín người xếp hàng.

- Em vào trong xem áp phích, mình anh xếp hàng được rồi.

Các đôi khác đứng ríu rít bên cạnh nhau, chuyện trò rù rả rù rả, để Flying Dance đứng đây chỉ tỏ làm tôi chạnh lòng.

- Em đứng đây với anh.
- Ở đây chán lắm.
- Nói chuyện với anh chán làm sao được? Cho em ở đây mà.

Tôi thực lòng cảm ơn dòng người chen chúc khiến cho tôi và cô ấy có thể đứng xích lại gần nhau. Trên mạng chúng tôi cách nhau cái màn hình, ở trong cửa hàng Mc. Donal chúng tôi cách nhau cái bàn, trên xe chúng tôi cách nhau cái... lưng tôi, còn ở đây hầu như không có chút khoảng cách nào. Cô ấy đứng bên trái, cánh tay phải của cô ấy đôi lúc chạm vào tay trái của tôi, Thỉnh thoảng chúng tôi trao đổi với nhau mấy câu không ra ngô ra khoai gì,

nhưng cả hai đứa đều thấy dễ chịu. Không mua được vé xem phim, tôi cũng cam lòng. Ngày hôm nay thật tuyệt vời, thời tiết đẹp, đến xếp hàng cũng thú vị.

Vé sinh viên 240 Đài tề một người, hai người 480 đồng. Cuộc chiến lần này thất bại cực kỳ thảm hại, tất cả quân tướng trong ví hy sinh ráo cả. Vì cô ấy đứng bên trái, mà tôi dùng thay phải lấy ví, nên không có cơ hội ngăn cô ấy rút tiền ra, thật đáng tiếc. Độ 2 giờ 10 phút chúng tôi mới mua được vé. Số ghế 13 và 15, lô 11.

- Ô kìa, lô 11 số 13.

- Thế thì sao?

- Em sẽ ngồi ghế này, và em sẽ cắt cái vé cẩn thận, được không?

- Đương nhiên là được, nếu em đòi trả tiền vé cũng được em à.

- Đồ Tồi, anh đừng lo, em sẽ không tranh trả tiền đâu.

Hức, tôi đang lo điều ấy đấy, cô ấy không tranh trả tiền với tôi. Chúng tôi bước vào rạp vừa lúc đèn tắt. Tôi rất ít tám chuyện khi xem phim nên cả hai chúng tôi được... đình chiến. 3 tiếng đồng hồ yên lặng thưởng thức bộ phim nổi tiếng gây sóng gió khắp thế giới. Tôi không lãng mạn cho lắm nên không đến mức quá xúc động vì những cảnh quay diễm tình, chỉ trừ đoạn đôi thoại của Jack với Rose khi sắp chìm xuống dưới đáy đại dương:

- Rose, listen to me... Listen... Winning that ticket was the best thing that ever happened to me... It brought me to you... And I "m thankful, Rose... I "m thakful...(Rose, nghe anh này... giành được chiếc vé là điều may mắn nhất đối với anh... nó cho anh gặp em... anh rất biết ơn... Rose...)

Tôi cũng tên là Jack, nhưng may mắn hơn cậu Jack trong phim. Tôi không cần đánh bài rông rã, cũng không cần mạo hiểm cả tính mạng để đặt chân lên con tàu..., mà chỉ cần mở máy tính và online là tìm thấy cô Rose. Nhưng có một điều, anh ta may hơn tôi ở chỗ biết vẽ, nên cô Rose chấp nhận... cời hết để ngồi làm mẫu. Trông Jack có vẻ chuyên tâm vẽ từng đường nét, nhưng thật ra cùng là đàn ông với nhau ai chả biết, cố ý vẽ cho thật chậm ấy mà. Thử vẽ thẳng nghiệm xem, có mà vào cái xong ngay.

Dĩ nhiên Flying Dance không bình tĩnh và tỉnh táo như tôi. Cô ấy cứ lăm lăm chiếc khăn mùi xoa trên tay. Phim chiếu càng lâu tần suất chấm khăn lên mắt càng cao. Khi Jack bảo Rose hãy cố gắng đừng bỏ qua bất cứ một cơ hội để sống, Rose đáp:

- I promise... I will never let go, Jack... I will never let go, Jack... (Em hứa... em sẽ cố gắng, Jack... Em không đầu hàng đâu, Jack...)

Cô ấy cũng thề thì "I will never let go, Jack..."

Khi Jack chìm hẳn xuống đáy biển, gói khăn giấy dự trữ trong ba lô của cô ấy bắt đầu phát huy tác dụng.

Bài hát cuối cùng vang lên "My heart will go on" thì cô ấy cũng "My tears will go on" - Lệ bắt đầu rơi.

- Hết phim rồi, về thôi.

Tôi đứng dậy, nhắc khê Flying Dance. Tôi e rằng một cử động dù nhẹ nhàng cũng sẽ khiến cô ấy khóc như trút nước. Cô ấy vẫn ngồi nguyên trên ghế, ngắm tôi một lúc lâu, không nói một lời. Mãi sau...

- Đồ Tồi ơi, phim nào cũng có đoạn kết, còn cuộc đời vẫn tiếp tục, phải không?

Tôi gật đầu, trong lòng hơi thất vọng. Nhìn thấy tôi gật, Flying Dance bèn đứng dậy, khoác ba lô lên vai, cùng tôi ra khỏi những dãy ghế. Người xếp hàng bên ngoài chờ vào và người bên trong chen chúc chui ra tạo thành khung cảnh hỗn độn như tàu Titanic trước cơn bão. Đường như mới rời khỏi Titanic trên phim thôi, còn Titanic ngoài đời vẫn đang tiếp diễn. Chúng tôi ra khỏi rạp, nước mắt vẫn đọng trên má Flying Dance.

- Mình đi dạo một lúc nhé - Hy vọng thành phố sắp lên đèn sẽ bảo vệ cô ấy rời khỏi "dĩ vãng" đau buồn.

- Vâng - Cô gật đầu, làm rơi hai giọt nước mắt xuống áo.

- Đồ Tồi, anh ký tên vào đây đi - Flying Dance rút ra hai tờ vé.

- Ký thế nào cơ? Tôi thể đem toàn bộ sinh mạng phục vụ cô Flying Dance à?

- Tên anh ấy.

Tôi ký vội vào tờ vé, cô ấy nhìn lướt qua, trong mắt thoáng một tia thất vọng, rồi thở dài:

- Cảm ơn.

Tại sao vừa cảm ơn vừa thở dài nhỉ? Không lẽ chữ ký của tôi quá xấu?

Chúng tôi tiếp tục dạo bước, trong yên lặng. Flying Dance bỗng dừng lại trước quầy Christian Dior.

- Đồ Tòì, anh đã xem truyện Nước hoa của Lemonade chưa, dịp trước đăng trên mạng ấy.

- Xem rồi, cảm động nhì. Nhưng sao?

- Hôm đình hôn, nhân vật nam chính tặng lọ nước hoa Dolce Vita của Christian Dior cho nhân vật nữ chính. Dolce Vita trong tiếng Italy có nghĩa là Ngày ngọt ngào.

- Thế à, anh không xem kỹ đến thế.

- Ngày hôm nay của hai chúng ta có phải là Ngày ngọt ngào không?

- Cũng tạm tạm, nhưng em khóc nhiều quá nên hơi bị bớt vui.

- Thế thì là hơi ngọt ngào thôi nhì, vậy mua một bình bé.

May mà tiểu thuyết của Lemonade nói về nước hoa, chứ nếu về kim cương hay vàng bạc thì tôi gay go to.

- Hơn 7 giờ rồi, em có đói không? Mình đi ăn nhé!

- Em không nuốt nổi đâu. Thế còn anh thì sao?

- You eat... I eat (Em ăn thì anh ăn)

Vừa nghe đến đây cô ấy lại chực rơi nước mắt. Tôi ngốc thật, mãi mới xua bớt bóng đen Titanic, tự nhiên lại lòi ra làm gì.

- Đến nhà hàng Mc.Donal hôm trước vậy - Flying Dance lau qua nước mắt, cười miễn cưỡng.

Tôi gạt đầu, cười lên chiếc xe cà tàng, cô ấy khẽ khàng ngồi yên sau lưng. Gió buổi chiều muộn bắt đầu hơi heo heo lạnh. Đến Mc.Donal cũng khoảng bằng giờ hôm trước. Tôi hỏi cô ấy, ăn suất số 1 không, cô ấy liền lắc đầu một cái; hỏi ăn suất số 2 lắc đầu hai cái; hỏi suất thứ 3 thì lắc đầu ba cái..., cứ thế đến tận suất cuối cùng. Thế là tôi đành gọi hai cốc cô-ca to và hai cái khoai tây chiên như lần trước. Và vẫn ngồi bàn hôm trước.

- Anh không ăn thì sẽ bị đói đấy.

- Em không ăn anh cũng không ăn nổi.

Thật ra, từ sáng đến giờ tôi đã có gì vào bụng đâu. Tôi cần vội một miếng khoai tây. Lại thật, khoai hôm nay không giòn tan, thơm phức như hôm trước, mà hơi ỉu và chán chát. Hoá ra, khi không còn nụ cười trên gương mặt của Flying Dance, khoai tây chiên cũng không giòn. Cô ấy ít nói hẳn, thỉnh thoảng cúi đầu suy tư rồi ngẩng lên nhìn tôi chăm chú. Con đường ngoài cửa hàng dần dần sôi lên.

- Đồ Tòì ơi, sao ngoài đường vui về thế?

- Hôm nay là ngày cuối năm mà em. Có dạ hội hay sao ấy. Lát nữa chúng ta đi xem nhé.

- OK, đi luôn cũng được.

Tôi liền đứng dậy, thu dọn đĩa chén, trở vào chiếc ba lô ra hiệu.

Bên ngoài đầy áp người và đèn. Bỗng nhiên, trời đổ mưa như trút nước. Tôi vội nắm tay Flying Dance kéo vào mái hiên bên cạnh đường. Đây là lần thứ hai tôi chạm vào ngón tay cô ấy, những ngón tay lạnh lẽo băng giá, như lần trước. Lần ấy do cô-ca ướp đá, còn lần này, có lẽ do mưa và gió...

Bỗng tôi cảm thấy mái hiên bắt đầu dột. Bên ngoài mưa rơi, bên trong nổi gió, bởi vì tôi thấy Thái. Những đêm vũ hội kiểu này không thể thiếu cậu ta, trong bếp không bao giờ thiếu gián. Và tôi biết cậu ta không bao giờ đem bạn gái đến những nơi thế này. Thái bảo, đi quán bar thì cần gì mang rượu theo người. Ngoài đường đầy rẫy các cô em xinh đẹp, tội gì mang theo một cô để tự chặn đường kiếm sống? Nếu gọi các cô ấy là rượu thì chắc Thái là... cái mờ chai.

- Đồ Tòì, cậu giỏi ghê, mang cả XO Hoàng gia đến.

- Thôi thôi, đây là Flying Dance.

- Anh biết tiếng em lâu rồi. Đồ Tòì ngã dưới chân em đúng là thoả đáng.

- Ha ha ha...Anh Thái phải không? Em cũng biết tiếng anh lâu rồi.

- Thế à? Anh đã có giấu tài, thế mà cũng không tránh khỏi ánh mắt của em.

- Em hay thấy tên anh trên tường lầu nữ đấy.

- Họ viết gì? Chắc là ngưỡng mộ anh, phải không?

- Khôôông! Thường là mấy chữ " Thái, hãy cứ đi...đi ăn...chút đi". Mà đều viết trên tường toilet nữ nữa.

- Ha ha ha....Flying Dance, hai người ghê gớm giống nhau quá!

Tôi cũng cười không ngấm miệng nổi. Đáng ra tôi nên nói đỡ cho Thái mới phải, dù sao cũng là bạn thân. Nhưng sự thật chung quy cũng là sự thật, biết làm sao!

Ba chúng tôi đứng dưới mái hiên đến tận khi mưa ngớt. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.. ba chúng tôi ở bên nhau.

- Đồ Tồi, mưa tạnh rồi, mình đi săn tiếp đây. Hai người tiếp tục "cúc cu" nhé!

Rút lui đúng lúc thế là tốt, tôi vỗ tay đôm đốp tán thưởng. Nói chuyện tiếp khéo bao nhiêu bí mật của tôi lộ hết mất.

- Sao anh vỗ tay?

- À... bản nhạc ban nãy hay quá, anh... tán thưởng ấy mà.

- Em biết sao rồi, anh sợ anh Thái lật tẩy bí mật, phải không?

Tôi có bí mật không nhỉ? Có lẽ có, có lẽ không. Nhưng trong óc tôi bây giờ, bí mật cấp cao nhất chính là... em

Nhạc rock nổi lên. Tôi chuẩn bị bước ra nhún nhảy vài bước như con tinh tinh to đần độn. Flying Dance bảo:

- Đồ Tồi ơi, em không nhảy được điệu nhảy nhanh này, xin lỗi nhé.

- Không sao, tên em là Flying Dance, nhảy nhanh nhảy mạnh làm sao được.

- Nếu có The Lady in Red thì hay biết mấy!

- Chu choa, bài hát cổ thể mà em vẫn nhớ.

- Đợt trước em mới nghe trên đài, nghe một lần là thích luôn.

Hoá ra là vậy, lúc The Lady in Red bắt đầu thịnh hành, chắc cô ấy mới vào cấp 1. Tôi cũng rất thích bài này, nhất là câu "took my breath away". Trước đây, tôi không thể hiểu nổi cảnh trong bài hát, khi người đàn bà mặc bộ váy đỏ trong sân nhảy quay ra cười với nhân vật chính, anh ta liền cảm thấy... tim ngừng đập. Nhưng tối qua, khi lên nhà, Flying Dance quay lại cười với tôi thì tôi đã hiểu... Giá đổi bài hát thành The Lady in Coffee thì đúng với chúng tôi biết bao. Dù thế nào đi nữa, không nên để Thái nghe thấy bài hát này, kéo cậu ta sẽ đổi thành The Lady in Nothing.

Đã đến phút cuối cùng của năm. Chúng tôi cùng nhau chúc mừng năm mới trong những tràng pháo tay và tiếng hoan hô vang dội. Flying Dance học khoa tiếng nước ngoài, sao không tặng tôi một cái ôm hôn theo kiểu người nước ngoài nhỉ?

- Năm sau chúng ta sẽ lại gặp nhau.

- Năm sau à...? Thật là dài...

Flying Dance lại bắt đầu lăm băm, trong vô thức, chắc là mệt quá rồi. Tôi đưa cô ấy rời khỏi đám người huyền não về con ngõ nhỏ bình yên. Đêm khuya, chung quanh yên tĩnh nghe rõ từng hơi thở.

- Đồ Tồi ơi, anh có nhớ... cách phun nước hoa trong truyện của Lemonade không?

Tôi lắc đầu, làm sao mà nhớ được, tôi rất ít dùng nước hoa.

- Đầu tiên xịt một ít ra sau tai, lên cổ và tingle mạch cổ tay. Sau đó phun vào không khí rồi bước nhanh qua làn nước hoa.

- Thật á? Thế thì lọ nước hoa tí xíu này chỉ đủ dùng một lần?

- Chúng ta thử nhé!

- Chúng ta ư? Thôi em thử đi, anh đường đường một đấng đàn ông thế này...

Flying Dance mở nắp lọ nước hoa, xịt khế ra sau tai trái, lên cổ và cổ tay trái. Rồi cô ấy phun nước hoa lên bầu không khí (ôi trời ơi, đất lăm đất) và ngửa cổ lên bước qua cơn mưa nước hoa li ti.

- Ôi, hay quá, đến lượt anh đây - Cô cười nắc nẻ như một đứa trẻ con.

Lúc ấy bảo uống hết chỗ nước hoa tôi cũng đồng ý tấp lự. Tôi để cô ấy xịt khế ra sau tai trái, cổ và cổ tay trái tôi. Đây là lần thứ ba, tôi cảm thấy ngón

tay cô ấy vô cùng băng giá, có lẽ là do nước hoa, tôi thầm nghĩ.

- Anh chuẩn bị nhé, em phun mưa đây.

Tôi học theo cô ấy, giang cả hai tay lên bước qua cơn mưa nước hoa đầu tiên trong đời.

- Bây giờ đổi sang tay phải và tay phải (ôi trời ơi, tôi kiểm tiền khó khăn lắm đấy)

Nhưng chưa kịp xốt tiền thì cô ấy đã bước qua cơn mưa thứ hai, lần này trông cô ấy như đang bay, đang nhảy, đúng như tên của cô ấy. Cứ như thế, từng cơn mưa nước hoa trút xuống cơn ngộ nhỏ, cho đến tận lúc Dolce Vita.

- Dolce Vita hết rồi, ngày ngọt ngào của chúng ta cũng phải kết thúc thôi. Em về đi ngủ đây. Đêm nay em không lên mạng nhé. Anh cũng không được lên.

- Vì sao?

- 12 giờ trưa mai anh sẽ biết. Nhớ nhé, 12 giờ trưa mai mới được lên mạng.

Flying Dance rút chìa khoá, mở cổng khu tập thể. Lúc cô ấy quay người vào trong, tôi nhìn thấy một đốm đỏ trên gáy. Flying buộc tóc cao nên tôi nhìn rất rõ. Cô ấy bước chầm chậm vào nhà, trước khi đóng cửa, quay đầu lại cười khế với tôi một lần nữa:

- Đi xe cẩn thận anh nhé!

Tôi chưa kịp trả lời, cánh cửa đã khép lại. Tôi ngược mắt nhìn lên, nhưng mãi không thấy tầng 4 bật đèn. Đợi một lúc lâu, tôi đành âm thầm cười lên xe...

Vừa về đến phòng, tôi đã bị Thái túm cổ:

- Sao cậu thơm thế? Cậu...

Không nói không rằng, tôi vớ lấy hai chai bia trong tủ lạnh, chia cho Thái một chai, hai thằng lạng lẹ tu hết chai bia lạnh. Thái vỗ vỗ vào vai tôi mấy cái rồi rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Biến mất

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi tắt đèn, để bóng đêm phủ kín lên mình, và nghĩ về Flying Dance trong bóng tối. Hoá ra, cái người ta cảm thấy dễ chịu nhất trong bóng đêm là sự cô đơn. Giờ đây, chắc chắn cô ấy đang rất cô đơn, phải làm sao để an ủi cô ấy. Trong cơn mơ màng, tôi thoáng thấy một con bướm cánh hồng xinh đẹp bị thiếu rụi trong biển lửa. Đốm lửa hồng nhạt dần dần đậm đặc như màu máu rồi trùm lên nuốt mất tôi. Có phải vì chai bia lạnh, tôi bỗng thấy mình lạnh toát, từ trong lạnh ra. Càng đến gần 3 giờ 15 phút, tôi càng thấy có lửa trong lòng, tim đập thùm thụp. Tôi dùng tên khác lên mạng, không thấy cô ấy. Lại thật, tim tôi đang đập mạnh, nhưng trong lòng lạnh lẽo.

Chờ mãi... chờ mãi đến 12 giờ trưa, cuống cuống lên mạng, nhưng không thấy cô ấy. Chỉ có một mình Đồ Tôi mò mẫm đợi. Cô ấy gửi cho tôi một bức email:

From: Flying Dance

Subject: 01 - 01 - 1998

Date: Thu Jan 1, 10:43:29, 1998

Dear Đồ Tôi:

Em muốn một mình suy nghĩ trong bóng đêm

Về những lúc chúng ta bên nhau

Nhưng em chỉ thấy đơn côi, trong bóng tối

Khi nghe tiếng xe anh rời xa, càng lúc càng xa

Nước mắt rơi, như mưa

Anh có cảm thấy nỗi cô đơn của em?

Không bỏ được thói quen lâu nay

Len lén lên mạng bằng cái tên khác

Quả nhiên không tìm thấy anh

Vui vì đặt niềm tin đúng chỗ, hay là nên buồn bã?

Trời sáng rồi, phải đi thôi

Em sẽ mang theo chút gì gần với anh

Chiếc vé xem phim ban nãy

Nhưng...

Những gì muốn đem theo không đem đi được

Những gì không muốn đem theo lại bắt buộc phải đem

Khi anh đọc email này, có lẽ em đã lên máy bay đi Đài Bắc

Anh cảm thấy nụ cười em gửi anh từ trên tầng không chứ?

Có lẽ hôm nay máy bay không thể bay cao

Bởi vì lòng em nặng trĩu...

Hãy mở hộp thư của em

Có nhật ký đấy

Hãy đọc theo thứ tự hàng ngày

Rồi xoá hay giữ lại, tùy anh

Bởi vì... có lẽ em sẽ không bao giờ lên mạng nữa

Mật mã là ngày sinh của em, 19760315

Flying Dance

Ps: Đồ Tội, đừng ngây ra thế nữa, xem mau đi.

From: Flying Dance

Subject: 18 -09 - 1997

Date: Thu Sep 18, 23: 22: 47, 1997

Hôm nay là ngày khai giảng. Mình ngồi lơ đãng trong sân trường. Thấy buồn buồn, đứng dậy dạo quanh vườn. Hàng cây ven đường cao rợp, râm mát. Ánh mặt trời khe khẽ lọt qua kẽ lá rớt xuống mặt đường. Mình chỉ được hưởng thụ ánh nắng đến mức này mà thôi, nắng gắt hơn ít nữa sẽ hại lắm.. Bất giác thấy nhẹ nhõm, cất bước quay vài vòng theo điệu nhạc của lá cây. Toà nhà hiệu bộ của trường rất to, nhiều gương mặt trẻ trung đang xúm xít quanh mấy tính nổi mạng niền phí ngoài sân. Đến ngó một chút, xem BSS viết những gì. Tạo một cái ID mới. ID cũ bị quá nhiều người gây rối, mỗi lần lên mạng phải xem một đống email xin làm quen. Rất những bức thư vô vị, khoe khoang tài cán, tự nhận hài hước, giả vờ thành khẩn... nhưng đối với mình thấy đều vô vị. Tại cô bạn cùng phòng Evan, mỗi lần đi gặp bạn làm quen qua mạng toàn bảo mình đi cùng. Evan bảo để chia sẻ hiểm nguy, kéo bị ếch xanh làm cho sợ hãi. Kết cục là mình bị những con ếch xanh làm cho sợ thật. Trên Internet, những cô gái ghê gớm được gọi là khủng long, còn lũ con trai kinh tởm là ếch cốm. Tụi con trai thường có câu cửa miệng trên mạng không có mỹ nhân, bọn con gái bèn phản bác trên mạng đầy ắp ếch xanh bò lổm ngổm.

Có nhiều chú ếch cứ ngỡ mình là hoàng tử, mong chờ nụ hôn của công chúa để hồi phục nguyên hình. Evan bảo, ếch suốt đời vẫn là ếch, có hôn đến một nghìn lần thì vẫn là ếch cốm mà thôi.

Lấy ID nào đây nhỉ? Ồ, cảm giác tung bay trong điệu nhảy rất tuyệt vời, dùng tên ấy đi - Flying Dance. Và mình post bài đầu tiên. Hôm nay thật sáng khoái...

From: Flying Dance

Subject: 22 - 09 - 1997

Date: Mon Sep 22, 23: 14: 52, 1997

Evan lại đi hẹn hò, bỏ mặc mình với cái ti vi. Lại lên mạng dạo chơi. ID mới chưa bị ai đến quấy nhiễu nên vẫn còn rất trong lành. Thử sang mantalk của mấy hội con trai xem họ viết những gì. Có một bài thơ cũng khá hay. Tác giả ký tên jht. Dở quá, tên gì mà lại như thế - jht? Ba phụ âm, chẳng có lấy một nguyên âm nào, đọc làm sao được? Những kẻ trình độ tiếng Anh "siêu" thế này làm sao học ngoại ngữ như mình được chứ? Mà nick của anh ta mới gọi là... trên cả mức dân đen. Ai lại đi lấy nick là Đồ Tồi. Evan nói về những con ếch xanh trên mạng, tên hay chưa chắc người đã hay, nhưng tên đó thì chắc chắn người sẽ dở. Vì thế, cậu chàng này chắc phải dở tệ hơn...cóc. Nhưng bài thơ của hấn cũng được đây chứ:

... Lật nghiêng cả biển Thái bình dương úp xuống

cũng không thể dập tắt nỗi ái tình ta tặng cho em

Thái bình dương lẽ nào nghiêng được

Bởi vậy nên ta chẳng yêu em

Evan mà thấy chắc chắn sẽ bảo mấy dòng này... thôi như cắt..., nhưng mình là một cô gái ngoan ngoãn nên không được quyền nói tục... Gã này ra sao nhỉ, văn vẻ của hấn thật ngọt ngào, nhưng tâm thì xem ra rất dân đen. Dạo qua các mục khác xem hấn còn viết gì nữa. Ồ, trên mục Letter, mục Story, cả mục Ladytalk cũng có bài. Đăng nào cũng rồi rã, mình bèn email cho hấn, rằng bài thơ khá thú vị. Lần đầu tiên mình chủ động gửi thư cho một người lạ. Chà, đừng cảm quá. Mình đã bị tiêm nhiễm thói xấu của Evan rồi ư, có thật chỉ vì đang rồi rã hay không nhỉ?

From: Flying Dance

Subject: 30 - 09 - 1997

Date: Tue Sep 30, 23: 48: 06, 1997

Chiều nay đi uống trà với Evan, quán "Phi lân thúy". Không khí rất dễ chịu. Tầng 1 chỉ có hai đứa. Gọi một cốc trà dâu. Mình hay uống cà phê nên hiếm khi uống trà, nhất là vào buổi chiều. Lần này đổi khẩu vị có lẽ là do cô phục vụ ân cần giới thiệu mãi về loại trà mới.

Buổi tối, nhận được email đầu tiên gửi vào hộp thư của Flying Dance. Thư của hấn, tên dốt tiếng Anh. Hấn nói đã thử đợi mấy ngày xem có gặp mình để chat trên mạng không, nhưng ông Trời không cho hấn và mình cùng lúc online, cuối cùng đành email. Vậy là ông Trời thuận theo lòng mình đây chứ. Hấn nói, để xứng đáng với lời khen, hấn phải cố gắng huấn luyện bản thân thành một người hài hước. Hài hước có thể "huấn luyện" được chăng? Xem ra đầu óc hấn quả là... có vấn đề. Hấn học Master, vậy mà đầu óc thì kém phát triển và tiếng Anh dưới mức trung bình, đáng thương thay... Email và bài viết của hấn không giống nhau chút nào. Bài viết hài hước, sắc bén, ngôn ngữ mạnh dạn, còn email thì mềm mại, nhẹ nhàng, giống như... giống như cốc trà dâu ban chiều.

From: Flying Dance

Subject: 05 - 10 - 1997

Date: Sun Oct 05, 23: 50:35, 1997

Hôm nay là ngày nghỉ, một ngày nghỉ hiếm hoi, và hiếm hoi hơn nữa là Evan không có hẹn với ai. Mình và cô ấy đến Sun Wear Shopping Plaza, đang bán túi xách đại hạ giá. Ăn trưa luôn trong Plaza, món mì cay Hàn Quốc làm hai mỹ nhân cay xé họng. Mình ung một chiếc ba lô nhỏ màu cà phê. Màu sắc, dáng vẻ và những cái khóa kéo, tua rua của nó khiến mình liên tưởng đến cốc cà phê Ca-pu-chi-nô. Thật dễ chịu...

Trang Web của trường đã bị treo mấy hôm nay, đến tận tối mới hồi phục. Vài ngày nay mình cố lên được mục mantalk. Mình bị mắc chứng nghiện BSS rồi hay sao. Nếu chỉ để xem tin tức hay mấy bài viết trên mạng thì không nhất thiết phải lên đó. Lẽ nào vì ở đó có con ếch cốm jht? Mãi đến hôm nay hấn mới gửi cho mình bức thư thứ hai. Như bắt được vàng, mình xem đi xem lại mãi. Trong lòng thật nhẹ nhàng vui vẻ. Tự dưng thêm một cốc Ca-pu-chi-nô.

From: Flying Dance

Subject: 10 - 10 - 1997

Date: Fri Oct 10, 23: 53: 26, 1997

Hôm nay là ngày "song thập", ngủ nướng đến tận hai giờ chiều. Cũng tại con ếch kia, tận ba giờ đêm mới bò lên mạng. Đêm qua mình chờ hấn mãi, còn cầu được gặp hấn. Thế mà đến gần hai giờ sáng thì mình ngủ gật mất, nên bị offline. Thật cầu sù, ba giờ hấn mới lên mạng, rồi lại gửi cho mình bức thư

thứ 6. Hấn mong mình vui vẻ. Vui gì mà vui. Tên này đáng ghét quá, đêm hôm khuya khoắt không đi ngủ còn mò mẫm trên mạng làm gì. Hôm nay được nghỉ, ngày mai cũng nghỉ, từ ngày kia trở đi nghỉ liền 3 ngày. Nếu hấn không lên mạng đúng giờ từ tể mình nhất quyết không chờ hấn nữa. Hừ, hấn mà từ tể thì có khi cô nương đây sẽ ban cho một chuyến đi chơi cùng ấy chứ! Ấy, tại sao hôm nay mình không rửa hấn là con cóc, tại sao mình phải đợi hấn làm gì? Lẽ nào... mình bắt đầu nhớ hấn?

From: Flying Dance

Subject: 25 - 10 - 1997

Date: Sat Oct 25, 23: 39: 28, 1997

Tên ếch này thật là lộn xộn, có lúc hai ba ngày không lên mạng ngó ngang, có lúc một ngày lên đến mấy lần. Tài sản mồi của mình non yếu, đành phải chăm chỉ mò mẫm lên mạng, hy vọng chẳng may lúc nào đó vớ được hấn. Lưu Bị đến lâu có mời Khổng Minh ba lần là quá đáng, mình đã đến cái "mạng cỏ" của hấn không biết bao nhiêu lần, mà hấn vẫn trốn còn kỹ hơn cả Khổng Minh. Có lẽ nên đổi nick của mình thành Ban ngày, còn hấn là Đêm khuya. Ông hoàng từ ếch của tôi ơi, ông có ngủ theo đúng đồng hồ sinh học của người bình thường hay không?

Hôm nay là ngày Giải phóng, nhưng hình như tìm mình bắt đầu bị bắt làm tù binh.

From: Flying Dance

Subject: 08 - 11 - 1997

Date: Sat Nov 8, 23: 36:, 1997

Hôm nay là ngày hấn trở về. Thư trước hấn báo đi Hồng Kông, không nói rõ đi mấy ngày, ai ngờ đi liền một mạch năm hôm. Mà khi mình đọc mail thì hấn đã ở trên máy bay rồi. Giận quá, vì hấn không báo khi nào trở về. Đồ Tồi ngốc nghếch, con ếch đàn độn, người có về nữa không? Vừa lúc này nhận được email của hấn bỗng chực bật khóc. Hấn nói đã đi nhiều nơi, lên núi Pacific và đến vịnh Victoria, nhưng những vì sao trên núi chắc chắn không sáng trong như đôi mắt của mình, và ánh đèn ở vịnh cũng không tươi tắn như nụ cười của mình. Hừ, bỏ đi chơi suốt mấy ngày liền, định lấp liếm bằng mấy câu nịnh thế này thôi à? Hơn nữa, hấn đã thấy mình đâu mà biết. Nhớ đâu mình xấu như con khỉ núi Pacific và có nụ cười khủng bố hơn cả còi tàu vịnh Victoria thì sao... Nhưng thôi, hấn đã mất công nịnh nọt thì mình cũng đành bỏ quá cho, không trách móc nữa.

Hấn nói hôm nay là ngày Đập Tam hiệp hợp lưu hai dòng nước. Đối với dân Thủy lợi bọn hấn, đây là một sự kiện vô cùng quan trọng. Đối với mình bây giờ thì hợp lưu với tách lưu chẳng can hệ gì. Quan trọng là bao giờ hấn với mình mới được...hợp lưu, để không còn như hai con sông nhánh cùng song song ra biển nhưng chẳng bao giờ gặp mặt.

From: Flying Dance

Subject: 13 - 11 - 1997

Date: Thu Nov 13, 23: 33: 56, 1997

Hôm nay là ngày thứ năm, suýt nữa là ngày thứ sáu 13, chỉ lệch một ngày. Hấn viết trong email, hôm nay là một ngày đặc biệt. Ngày sinh của hấn chẳng? Có lẽ vậy. Sinh vào ngày này thì cũng không có gì đáng để tự hào, thảo nào không dám nói ra. Hấn bảo rất thích bài thơ mình viết nên đã đổi đi tí chút để chúc mừng ngày hôm nay:

Anh gào thét điên cuồng, giữa phòng học vắng tanh

Ánh mắt em lướt qua, bối rối

Em thương hại, hay tức tối

Cũng không làm anh giảm bớt tiếng kêu

Bởi khiến anh gào lên vô lối

Đâu phải là đôi mắt, ánh nhìn của em

Mà là bài thi của anh bê bối

Mình bật miệng cười rình rích, chảy cả nước mắt. Hấn dám sửa bài thơ của mình, lần sau bản cô nương cũng sẽ "xào nấu" thơ của hấn cho biết tay. Rốt cuộc vì sao hôm nay là một ngày đặc biệt nhỉ? Ngày như thế nào là đặc biệt với hấn? Còn đối với mình, ngày nào nhận được email của hấn là một ngày không giống những ngày khác.

From: Flying Dance

Subject: 23: 11: 1997

Date: Sun Nov 23, 23: 58: 06, 1997

Sáng sớm hôm nay Evan lại lái chiếc xe ô tô nhỏ xíu của cô ấy chở mình đi chơi. Mình mặc nguyên cây màu cà phê, khoác thêm chiếc ba lô Ca-pu-chi-nô. Evan bảo mình ầm đầu, chẳng có ai ăn mặc thế này, trừ phi bị nghiện cà phê hạng nặng. Nhưng mình thích cà phê, làm sao được. Công viên rất đẹp, ngoại trừ đôi chỗ trông hơi nhân tạo. Evan chụp cho mình một tấm ảnh trên thảm cỏ, cô ấy bảo nhìn mình từ trong ống kính trông hết... một ly cà phê. Ha ha, đây chính là điều mình thích. Có hai tên ếch lộp bộp nhảy đến làm quen, chúng ộp à ộp oạp:

- Trời hôm nay rất đẹp, tức là sunny.

Có hai cô gái xinh, gọi là beauty.

Tính tình cũng tuyệt diệu, là pretty

Cùng hai em dạo chơi vui vẻ thật là happy...

Evan liền trả miếng:

- Trời đột nhiên giở chứng mưa, tức là rainy

Hai gã đang đến vô cùng xấu xí, gọi là ugly

Nhìn thấy hai gã khiến người ta bắt đầu cáu, rất angry

Nếu không biến ngay thì hai bà đây sẽ kêu ầm lên crazy...

Ha ha ha, làm sao mình có thể chơi với một cô bạn như thế này... Và làm sao vẫn giữ được tính mềm mại, dịu dàng, gần gũi mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Hôm nay trời đẹp, phong cảnh nên thơ, giá mà có một anh chàng để mình mong nhớ thì càng tuyệt hơn. Về đến phòng đã mệt nhoài, nhưng mình vẫn cố lên mạng viết lại mấy dòng ghi nhớ ngày hôm nay, và để xem có email của hấn không. Bức email thứ 20. Hôm nay thật tuyệt. Hy vọng mọi việc của hấn cũng tuyệt như thế, nếu không, mình sẵn lòng san cho một ít niềm vui...

From: Flying Dance

Subject: 02 - 12 - 1997

Date: Wed Dec 02, 23: 19: 46, 1997

Tối qua mẹ lại giục mình thôi học về nghỉ ngơi. Nhưng...năm nay là năm cuối, bỏ về tiếc lắm. Hơn nữa, bác sĩ đã bảo mình đang ở giai đoạn tạm ổn, chỉ cần giữ gìn không phơi nắng nhiều và không làm gì quá sức thì sẽ không sao. Dù biết mẹ rất thương mình, nhưng mẹ luôn coi mình như đứa con nít không nghe lời... Chán quá, không ngủ được. Evan đã ngủ tị từ lâu, đành lên mạng vậy. Ồ, bắt được tên jht rồi. Lần này đừng hòng thoát khỏi tay bản cô nương.

Mình nói trong lòng không vui, hấn bèn bảo vừa hay hấn cũng không vui, dấu âm kết hợp với dấu âm thành dấu dương. Hấn thật hay chuyện, tán gẫu một lúc cũng đỡ buồn hấn. Mà hấn còn biết mình để tóc dài và ít khi mặc váy, ngạc nhiên chưa... Không biết vì sao nói chuyện với hấn thật vui vẻ. Một lúc sau, con buồn ngủ ập đến. Nhưng làm sao tha cho hấn dễ dàng thế được, hẹn 10 giờ sáng mai chat tiếp.

Sáng sớm ra, hấn lên lớp cho mình một bài về lãng mạn. Hấn viết hoài viết mãi ở đầu đẳng kia, mình đọc và cười như nắc nẻ ở đầu này. Buồn cười thật, tưởng tượng ra cảnh thì sĩ lắc lư trên lá vàng khô và bỗng nhiên dẫm phải bãi... của quý của con cún. Hấn nói rằng, có bốn loại thanh niên hay xuất hiện trong tiểu thuyết diêm tinh và phim romantic: loại yêng hùng, loại thư sinh, loại nghệ sĩ và loại hảo hớn bất cần đời. Ủ...m, cũng phải. Còn kiểu con trai loại...Đồ Tồi như hấn chắc chỉ xuất hiện trong truyện...kinh dị. Hấn thật giỏi bịa chuyện, và có lắm suy nghĩ rõ buồn cười. Đáng tiếc là Evan gọi mình đi ăn trưa mất rồi, không tiếp tục nghe hấn nói chuyện được nữa.

Tối nay lại chờ trên mạng vậy, không biết hấn có nữa không? Để cho chắc ăn, mình pha sẵn một ly cà phê đen thật đặc. Đêm khuya ngày 2 tháng 12 năm 1997, trời rất lạnh, nhưng trong lòng nhớ một người nên không cảm thấy rét.

From: Flying Dance

Subject: 04 - 12 - 1997

Date: Thu Dec 04, 23: 28: 15, 1997

Mình lên mạng từ hai giờ rưỡi đêm, chờ đợi và chờ đợi... Cát-sét vọng ra The Lady in Red, giọng ca ma lực của ca sĩ càng truyền cảm trong đêm khuya. Đứng đến lúc câu "took my breath away" thì Đồ Tồi lên mạng. Có phải vì lời bài hát, mình cũng cảm thấy con tim thất lại, quặn đau. Mình hỏi hấn gặp nhau trên mạng thì thế nào, muốn biết hấn nghĩ sao về quan hệ giữa hấn và mình. Hấn nói mạng Internet tạo ra ba loại người, rồi thao thao bất tuyệt về cá tính từng loại. Mình yên lặng ngắm từng dòng chữ trên màn hình, tưởng tượng ra cách hấn hăng say nói phi cả bọt mép. Bỗng nhiên muốn gặp hấn... Hấn bảo mình với hấn đều thuộc loại người thứ hai, không cam tâm làm quả chanh chua loét mà muốn được ngọt ngào như mít mật. Có lẽ vậy chăng? Mình ngưỡng mộ những cô gái như Evan, dám yêu và dám chấp nhận. Khẽ vuốt làn tóc dài mượt trên vai, khi hấn nói có lẽ mình không còn sống được bao lâu nữa, có vài sợi tuột xuống theo ngón tay. Bàn tay như bị điện giật, tê buốt năm đầu ngón. Không thể thế được, bác sĩ chỉ bảo mình bị bệnh mãn tính chứ đâu phải bệnh nan y, mình vẫn có thể có cuộc sống bình thường như mọi người. Có thật thế không? Lẽ nào mình không thể đùa vui như ánh nắng mùa xuân nhảy nhót trên cành cây ban mai? Có nên làm theo lời mẹ, rời khỏi nơi này, quay về Đài Bắc? Nhưng về Đài Bắc rồi... làm sao gặp được hấn?

Mình gõ lên bàn phím "Chúng ta gặp nhau nhé", rồi chờ mãi đến khi nhận được câu trả lời "OK". Bên ngoài cửa sổ trời sáng dần. Đêm đã qua, nhưng bóng tối trong mình vẫn ám ảnh.

From: Flying Dance

Subject: 13 - 12 - 1997

Date: Sat Dec 13, 23:41:13, 1997

Từ sau lần bắt được hân trên mạng vào lúc ba giờ, mình cũng có thói quen online lúc khuya khoắt. Đôi khi Evan hỏi hân là ai, mình chỉ cười đáp là Đồ Tồi. Không phải vì sợ nói ra cái tên jht trúc trắc sẽ bị Evan cười thùng mũi, mà vì hân đã là một khoảnh riêng tư trong tim, không muốn chia sẻ cho ai khác. Mình và hân có rất nhiều chuyện lằng nhằng lắt nhắt, kể lể dài dòng trên mạng. Mình hay kể lại cho Evan những câu triết lý của hân. Evan bảo có lẽ hân đủ tư cách xin giải Nobel bốc phét được rồi, nhưng tại sao hân không tò mò xem tên mình là gì nhỉ? Evan nói có lẽ hân là cao thủ giang hồ. Còn lâu ấy, Đồ Tồi của mình đâu phải loại người như vậy. Mặc dù hai đứa đã thống nhất sẽ gặp nhau, nhưng hân không hỏi lại mình mấy giờ, ở đâu. Mình cũng dỗi, không thèm hỏi... con gái mà, phải e lệ chứ. Hân như một cái gương to cho mình soi vào. Mình thấy được cá tính của mình thông qua tính cách hân, đặc biệt là tính hiếu thắng của cả mình lẫn hân. Nên đôi khi mình thích đối đầu với hân trong mọi việc mọi chuyện. Cả hân và mình không ai chịu hỏi tên người kia, cũng không ai nhắc đến buổi hẹn gặp. Mới đọc truyện "Nước hoa" trên mạng. Muốn được làm nhân vật nữ chính, bước qua làn mưa nước hoa thơm ngát. Nếu có hân ở bên, chắc sẽ ngọt ngào lắm nhỉ...

From: Flying Dance

Subject: 24 - 12 - 1997

Date: Wed Dec 24, 23:44:31, 1997

Đêm nay là Đêm bình yên. Đường phố tràn ngập không khí lễ hội tung bừng, thật dễ chịu. Nhận được e-card của hân chúc vui vẻ, bình an. Mình và Evan thì xem ai nhận được nhiều e-card hơn. Mình thua. Không vấn đề gì. Evan có gương mặt và thân hình nổi tiếng hấp dẫn mà, thua cô ấy cũng không đến nỗi quá xấu hổ. Phải mời Evan đi ăn một bữa Giáng sinh tung bừng. Hai đứa chúng mình đi ăn bíp-tết nướng đá nung 4000 độ C, cũng khá ngon. Evan muốn vào vũ hội Giáng sinh trong trường. Mình chần chừ mãi...Evan cũng biết bệnh của mình không được làm gì quá sức, nhưng đêm nay mình không muốn làm cô ấy mất vui, đành phải đồng ý. Đến cổng trường, hai đứa hoảng cả hồn vì dòng người xếp hàng dài dằng dặc ngoài cổng. Trời ơi, nhiều người như thế này thì đến bao giờ mới mua được vé? May nhờ Evan quảng giao, anh chàng coi cửa cũng từng là cây si của Evan nên chúng mình được đặc cách cho vào sớm. Evan mặc áo dệt màu đỏ sẫm, quần bò bó cũng màu đỏ. Tối hôm qua, hai đứa mua thuốc nhuộm về, nhuộm vài sợi tóc của Evan thành màu đỏ và của mình thành màu cà phê. Trông mình giống một cốc cà phê nâu ngon lành, còn Evan như một ly rượu vang bốc lửa. Mình không được nhảy mạnh, chỉ thỉnh thoảng mới được vào sân đi mấy điệu nhẹ nhàng. Evan nhảy rất điêu luyện, mỗi lần cô ấy vào sân lại kéo theo bao nhiêu cặp mắt. Mình ngưỡng mộ ngắm cô ấy nhảy nhót tung bừng, mồ hôi đầm đìa. Bệnh của mình không được làm gì quá mạnh, cũng không được phơi nắng quá nhiều. Một cô gái đang tuổi ăn tuổi lớn không được thỏa sức vẫy vùng nhảy nhót, cũng không được phơi mình dưới ánh nắng ấm áp, thì tuổi thanh xuân còn có ý nghĩa gì... Việc giản đơn nhất như đồ mồ hôi với mình cũng là xa vời. Đồ Tồi nói phải, mình đúng là kiểu người thứ hai, mình mong muốn được thỏa sức bay nhảy. Hơi khó thở, mình nói với Evan và rời khỏi nơi không thuộc về mình, đi bộ về trước. Có mấy giọt nước mắt lăn trên gò má...Về đến nhà vẫn còn ba tiếng nữa mới đến 3 giờ 15. Không biết Đêm bình an của hân ra sao. Nếu bây giờ hân đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì tốt biết bao...

From: Flying Dance

Subject: 30 - 12 - 1997

Date: Wed Dec 31, 02:16:38, 1997

Sáng sớm hôm nay, hân bảo hân bị cảm, làm mình lo mất một lúc, hóa ra hân đùa, Đồ Tồi! Và hân đã bắt đầu dò hỏi gặp nhau như thế nào... Hi hi hi, sau một tháng trời quyết tâm chịu đựng ta đã thắng, cuối cùng hân phải mở miệng hỏi ta. Để trừng phạt tí chút vì tội để mình đợi lâu, mình bèn đối hân là trông mình không đáng yêu mấy. Mình còn định thử thách hân thêm một lúc nữa mới đồng ý nhận lời mời, nhưng cuối cùng lại không nỡ để hân lo. Hẹn nhau lúc 7 giờ 30 ở cửa hàng Mc. Donal trên đường Đại học. Đồ Tồi keo kiệt, không mời mình ăn cơm... Evan bảo phải đến muộn nửa tiếng, coi như lời phản kháng chế độ phụ hệ mấy ngàn năm nay. Nhưng còn lâu mình mới làm vậy. Đã chờ đợi cả tháng rồi, không muốn lãng phí thêm một giây nào nữa. Mình mặc bộ quần áo cà phê, khoác chiếc ba lô Ca-pu-chi-nô và ra đi với tâm trạng vui tươi như hôm trước. Mình nhận ra ngay anh chàng màu xanh ngồi trong cửa hàng, khắp người hân tuyền một màu xanh biển, và dáng hân ngồi suy tư cũng rất...blue. Vỗ nhẹ vào vai hân như những người bạn quen biết đã lâu ngày. Khi hân quay đầu lại, mình thấy vẻ ngạc nhiên đến luống cuống hiện lên trong mắt hân. Mình ngắm thật kỹ anh chàng đã làm mình vất vả một tháng trời nay. Trông hiền lành, nhưng nụ cười thông minh xém chút nữa thành xảo quyệt, xứng với cái tên Đồ Tồi. Khi nói chuyện, hân thường vung vẩy cánh tay, cứ như thể cánh tay đang nói chứ không phải cái mồm. Chắc là vì quen "nói chuyện" bằng tay trên vì tính. Hân và mình bàn luận đủ thứ chuyện, từ Bành tổ khai thiên đến con cún bị bệnh. Nói chuyện với hân rất dễ dàng, bởi vì khi mình kể lể thì hân chỉ yên lặng lắng nghe. Buổi tối ngày hôm nay cũng thật dễ chịu, như ngồi trên bãi cát, ngắm cánh bướm xa tít ngoài khơi trong làn gió hiu hiu. Mình muốn đưa hân nên bày ra bài triết học cà phê, thế mà hân cũng bịa lại về thủy lục. Lúc nói xong, mình nhìn thấy trong mắt hân màu xanh màu kính ngac, vậy chắc khi hân nói xong, trông mình cũng sẽ... nâu màu ngạc nhiên. Kể từ lúc ấy, mình bắt đầu cảm thấy hân chân thực và gần gũi ngay bên mình, chứ không chỉ là một con người của Internet hư ảo. Hân ở ngoài đời vừa cứng rắn, vừa mềm mại, vừa kiên quyết vừa trầm lặng, vừa tinh tế vừa lạnh lẹn. Cảm thấy hàng rào phòng vệ vừa xây ở nhà đã trở thành lâu đài trên cát, không chống đỡ nổi một đợt sóng xô. Nhận lời mời ngày mai đi chơi. Về đến nhà, còn một tiếng nữa mới đến 3 giờ 15. Mình đun thêm chút cà phê, vì chắc chắn hân sẽ lên mạng giờ này, mình không muốn làm hân thất vọng. Evan bảo đây là "hiệu ứng bị khổng chế", cô ấy bảo mình đã gặp rồi. Làm sao được, đành chịu vậy.

From: Flying Dance

Subject: 31 - 12 - 1997

Date: Thu Jan 1, 06: 03: 52, 1998

Hắn lên mạng đúng 3 giờ 15 phút như mình nghĩ. Xem ra, hắn cũng bị mình "khổng chế" mất rồi. Tiếc là buổi trưa còn phải đi xem phim, không thể nào chat mãi đến sáng như mọi hôm. Đi ngủ thôi, mình không muốn hắn thấy mình tiêu tụy, ốm yếu.

Tỉnh dậy lúc khoảng 12 giờ và đi tắm. Con gái có thể nhìn ăn, nhưng không thể nhìn tắm. Khe khẽ ngân nga bài hát trong miệng, trong lòng phơi phới. Nhưng đúng lúc khoác áo lên người, mình nhìn thấy vết ban đỏ trên cánh tay phải. Cơ thể mình đông cứng lại... Một giây sau, mình quỵ xuống khóc nức nở trong phòng tắm. Mình không thể sống vui tươi, bay nhảy như người bình thường được hay sao? Quay về Đài Bắc theo lời mẹ vậy. Mình lau khô nước mắt, chờ hắn đến. Hôm nay chúng mình đi xem phim mà, phải vui vẻ. Nhưng tại sao lại chọn Titanic? Mình vốn rất mít ướt khi xem những phim buồn bã.

Thời tiết hôm nay thật đẹp, mình sẽ nhớ nơi này lắm. Giấu mình sau lưng hắn, mình không thể phơi nắng thêm nữa, dù ánh nắng hôm nay rất mực êm đềm. Nhìn thấy được tai hắn đỏ lên rực rỡ. Mình cũng cảm giác tai mình nóng bỏng, nhưng chỉ có gió mới thấy mà thôi. Hắn đi quanh một lúc tìm chỗ để xe, nhưng mình biết đây là hắn muốn câu thời gian chờ mình ngồi sau. Mình buộc tóc lên để mái tóc dài không che lấp mặt, bởi vì Evan đã có lần bảo mình có khuôn mặt rất đẹp, mình muốn hắn giữ lại hình ảnh đẹp nhất về mình trước khi xa nhau. Lúc xếp hàng mua vé, mình và hắn đứng cạnh nhau, thật gần. Mình mong được đứng mãi bên hắn, kể cả dù không mua được vé. Nhưng khi cánh tay phải của mình khẽ chạm vào tay hắn, mình cảm thấy... nốt ban đỏ đang cười chế nhạo. Phim đã hết, hắn nhắc mình đứng dậy ra về. Về thôi, bộ phim của mình đã kết thúc, còn cuộc đời của hắn vẫn xuôi dòng... Muốn giữ lại một chút gì liên quan đến hắn nên bảo hắn ký tên vào tờ vé. Hắn thật ngốc nghếch. Mình muốn hắn ký tên thật, để về sau còn có con người thật, tên thật mà nhớ. Chúng mình cùng nhau bước qua con mưa nước hoa Dolce Vita. Cảm ơn hắn đã chia sẻ những giây phút ngọt ngào. Xin lỗi vì không thể nói lời tạm biệt. Chúng mình đã bắt đầu quen nhau bằng email thì cũng sẽ chia tay bằng email. Hắn từng bảo rằng, mạng Internet nhanh nhưng không hoàn mỹ. Phải, mình có thể gửi đến hắn những dòng mong nhớ thật giản đơn, dễ dàng, nhưng không thể vì thế mà dùng được những giọt lệ buồn nhỏ trên bàn phím Trời sắp sáng rồi. Hắn đang làm gì vậy? Bỗng thêm được nghe tiếng hắn...

Phải đi thôi....!

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nhớ nhung

Hai tuần liền sau đó, tôi phải học cách tự thôi miên để chống đỡ những buổi bình minh và hoàng hôn, những buổi ban ngày và ban tối nhớ về cô ấy. Liên tục nhắc mình: cô ấy chỉ là Flying Dance lướt trên mạng, và cô ấy đã từ chối cùng tôi bay nhảy trong đời. Tôi né tránh máy tính, tránh mọi thứ liên quan đến cà phê. Tôi nhốt mình trong đồng sách và lũ bạn bè để trốn tránh cảm giác day dứt. Nhưng mọi cố gắng đều thất bại. Hoá ra đâu phải tôi không nhớ về cô ấy, mà chỉ là cố quên sự xúc động do nỗi nhớ đem lại mà thôi. Giống như thể không phải tôi không hít thở, chỉ có lúc không để tâm đến không khí. Con người ta có thể ngừng thở trong giây lát, nhưng không thể ngừng mãi. Tôi quyết định đi tìm Evan.

Hôm ấy là 15 tháng 1 năm 1998. Trời mưa từ sáng sớm, bắt đầu trở lạnh. Có lẽ do thời tiết, khi chạm vào nắm đấm cửa, tôi thấy tay mình hơi run rẩy.

- Xin hỏi Evan có nhà không?

- This is Evan speaking. May I have your name?

- Tôi... tôi... là Đồ Tòi..

Thật chẳng biết xưng tên làm sao, chắc cô ấy không biết bút danh jht, và lại càng không biết tên cha sanh mẹ đẻ của tôi, đành phải xưng thế này.

- Just a minute! I go down right now!

Một lát sau, có tiếng mở cửa rầm rầm, rồi bước chân dầm lên cầu thanh bình bịch. Tiếng động và tiếng chân ấy chắc của một cô nàng mạnh mẽ lắm. Evan hiện ra ở cửa, cột tóc vất văng lên bằng sợi dây chun. Gương mặt cô ấy ra sao tôi chưa kịp nhìn kỹ, bởi vì ánh mắt bị đập vào bộ ngực... siêu đồ sộ, mà cô ấy lại còn mặc đồ bó.

- Anh là Đồ Tòi? - Cô ta ngó tôi với ánh mắt dò xét.

- Yes. This is Đồ Tòi speaking... - Tôi học cách nói ban nãy của Evan, hy vọng cô ấy sẽ nhẹ nhàng hơn tí chút.

- Sao bây giờ mới tới? - Evan chống nạnh, trợn mắt nhìn tôi.

- Tôi không biết... tìm cô ấy ở đâu. - Trông bộ dạng Evan như vậy, tôi đành rón rén trả lời.

- Anh không biết đường đến hỏi tôi à? Học nhiều thế làm gì? Chả có tí IQ gì cả!

- Thế cô biết cô ấy ở đâu chứ? - Giọng tôi hơi run rẩy, vì tôi đã thấy một tia hy vọng.

- Vớ vẩn, đương nhiên là biết chứ. Tôi đi thăm cô ấy rồi. Thi học kỳ xong tôi sẽ đến đấy. Rồi tôi đi rồi thì anh làm thế nào?

Âm lượng và tốc độ bắn lời của Evan ngang tầm súng máy.

- Xin lỗi, có thể cho biết chỗ cô ấy...?

- Đây này. - Evan chìa ra một tờ giấy, có hai chữ Đài Bắc, và số phòng trong bệnh viện Vincent.

Tôi ngáy ra nhìn, dường như trong mắt cô ấy ngấn lệ.

- Anh đàn ra đấy làm gì? Biến ngay đi thăm cô ấy cho tôi nhờ.

- Đây là...

- Shut up! Nói nhiều quá. đi nhanh đi. Mà này, Đài Bắc lạnh lắm, nhớ mang quần áo ấm đấy.

Cánh cửa đóng lại cái "rầm" sau lưng tôi. Evan không phải loại Gh bình thường, mà nên xếp vào loại Gh+.

Tôi nghe theo lời Evan, mang sẵn vài bộ quần áo ấm. Nhưng không phải vì sợ lạnh, mà vì không biết sẽ ở đó bao lâu. Tôi gọi điện cho em gái đang làm việc ở Đài Bắc, bảo rằng tôi sẽ đến ở mấy ngày. Đặt chân lên chuyến bay 11 giờ 40 đi Đài Bắc, tôi hồi tưởng lại hai tuần trước cô ấy cũng đã đi trên chuyến bay này về nhà. Vừa ngồi lên máy bay tôi liền tự động thắt dây an toàn. Không phải vì cô tiếp viên hôm nay không đẹp, mà bởi vì tôi tin chắc sẽ không cô gái nào có mùi hương dịu dàng như cô ấy của tôi. Tôi để đồ đạc ở văn phòng cô em gái, lên xe số 277 đến bệnh viện Vincent.

Tôi bước vào phòng bệnh rồi khe khẽ ngồi yên, ngắm Flying Dance trong giấc ngủ. Mái tóc dài khẽ buông trên gối, không còn những sợi màu cà phê. gương mặt hơi tròn hơn, không thanh thoát như trước. Trên gò má và sống mũi có những vết chấm đo đỏ. Lông mi khẽ nhướn lên, chắc là đang nằm mơ. Cô ấy mơ thấy gì, điệu nhảy trong sân trường, lần hẹn hò trong cửa hàng, bộ phim Titanic hay mùi nước hoa trước cổng nhà? Bóng tối buông xuống. Tôi định bật đèn, vì không muốn cô ấy nằm đơn côi một mình trong bóng tối, nhưng lại sợ ánh đèn làm mất giấc ngủ của cô. Tôi đang suy nghĩ, thì cô ấy tỉnh dậy nhìn tôi trân trối, rồi quay mặt vào tường. Đôi vai run rẩy. Cô ấy gầy đi rất nhiều. Mãi một lúc sau, cô ấy mới quay lại, dụi dụi mắt rồi khe khẽ nở nụ cười ửng ánh.

- Đồ Tồi, anh đến đấy à?

- Ừ, hôm nay thời tiết đẹp quá, phải không em?

- Phải đấy, mặt trời cũng thật tròn anh nhỉ... hi hi hi...

Chúng tôi đã từng đùa như thế khi đi xem phim. Chỉ có điều, giờ đây đang mưa tầm tã, thời tiết không đẹp, và cũng không có mặt trời như hồi hai đứa ở bên nhau.

- Đồ Tồi ơi, anh ngồi đi, đứng mãi làm gì.

Nghe thấy cô ấy nhắc nhở tôi mới ngồi xuống, bỗng chốc tôi thấy chân mình mềm nhũn ra như bún, tôi đã đứng suốt mấy tiếng.

- Anh gầy đi đấy!

Tôi mới là người được nói câu ấy chứ!

- Anh đói không? Anh ăn chưa? Thức ăn trong bệnh viện không tốt lắm, nên bệnh nhân gầy thế này đây. Còn thì những thứ khác đều tốt, Chỉ có điều, không được nói chuyện với anh nên cũng hơi buồn. Anh viết xong luận văn chưa? Năm nay chắc chắn sẽ tốt nghiệp chứ?

Chờ một tí đã nào, anh hay là em đang nằm trên giường bệnh vậy, sao chỉ toàn là em hỏi anh? Nhưng thực ra tôi cũng không định hỏi gì nhiều, bởi vì tôi đến thăm cô ấy chứ không phải đến để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Có lẽ tôi nên học nói vài câu ướm át như trong phim, nhưng tôi vẫn chỉ là tôi, không thể lãng mạn hơn được. Tôi chỉ mong cô ấy nhanh chóng rời khỏi gian phòng bệnh đầy không khí u buồn này và quay lại Đài Nam ấm áp. Tôi sẽ ở bên cô ấy, không để cô ấy cô đơn.

Một lúc sau, mẹ Flying Dance đến. Bà trạc 50 tuổi, hơi đậm người, ngoại trừ nụ cười tươi tắn, hai mẹ con không giống nhau là mấy.

- Cháu phải về rồi, chào bác ạ!

- Anh... anh... - Cô ấy đột nhiên hơi nhồm dậm, sợ hãi...

- Mai anh sẽ đến, ngày kia anh cũng đến, cho tới khi em rời khỏi nơi này.

Trước khi về nhà em gái, tôi rẽ qua cửa hàng mua lọ Dolce Vita to nhất. Cô em gái cười tí mắt bảo anh em trong nhà cần gì khách sáo quá. Tôi bảo nó đúng vậy, lọ nước hoa này không phải để cho em. Nó tức điên. Đêm hôm đó, tôi trần trọc không ngủ được tí nào. Đài Bắc không có gà, tôi chỉ dám hé

cánh cửa sổ để xem trời sáng hẳn chưa.

Tia nắng đầu tiên lọt vào phòng, tôi bèn tung chăn dậy, nhảy lên taxi, vì không muốn lãng phí thời gian chờ đợi trên xe buýt. Khi tôi đến bệnh viện, Flying Dance đang đọc tiểu thuyết, ngoài bìa quyển sách có một cô gái rất tươi, nhưng cũng không xinh bằng cô ấy.

- Đồ Tồi ấy à, em chờ anh mãi.

- Đêm qua em ngủ có ngon không?

- Em không dám ngủ say quá, kéo anh đến lại không gọi em dậy.

- Thế ngủ thêm chút đi.

- Anh đến rồi ngủ làm sao được?

Tôi tặng cô ấy lọ nước hoa to, để cô ấy xịt thỏa thích ngay khi ra khỏi cổng bệnh viện. Cô ấy hỏi tôi Evan có đẹp không, tôi đáp rằng cô ấy quá bốc lửa, nhìn lâu đau mắt lắm, tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho cậu Thái vốn thích ăn cay, để hai bọn họ tàn sát lẫn nhau. Cô ấy hỏi tiếp về thời tiết Đài Nam, tôi không kể rằng từ khi cô ấy ra đi, trời luôn luôn xám xịt, không có lấy một ngày âm áp.

Chúng tôi nói chuyện một lúc nữa thì Flying Dance thiếp đi. Tôi không dám ghé sát vào cô ấy, vì trên khuôn mặt xinh đẹp bắt đầu đầy đặc những vết ban đỏ. Tối hôm qua tôi mới biết cô ấy bị bệnh lao da rất nặng, có lẽ không còn bao nhiêu thời gian...

- Anh nói gì đi chứ, sao cứ nhìn em mãi?

Tôi cũng chẳng biết nói gì, khi cô ấy ngày một yếu đi. Tôi có dự cảm không lành.

- Em khát quá, lấy cho em cốc nước.

- Anh không muốn rời em nửa bước, lỡ ra em lại bỏ anh đi mất thì sao?

- Anh nhớ không, lúc sắp chìm xuống, Jack nói với Rose rằng: "You must do me this honor. Promise me you will survive that you will never give up. No matter what happens, no matter how hopeless. Promise me now, and never let go of that promise". Nhưng rốt cuộc đến khi Rose già cũng vẫn phải buông xuôi tay, để viên ngọc rơi xuống dưới biển. Em vẫn muốn uống cà phê...

- Trong bệnh viện lấy đâu ra cà phê hả em? Mà uống nhiều cà phê không tốt đâu, em đừng uống nữa.

- Anh cũng biết là cà phê không tốt thì về sau đừng uống nhiều quá nhé. Được không?

Tôi ngắm nhìn nụ cười trong mắt và trên môi Flying Dance, hoá ra cô ấy quanh co mãi để khuyên tôi đừng uống nhiều cà phê. Trong lòng tôi bỗng nhói đau, sống mũi cay nồng. Tôi học thây lợi cơ mà, dân trong ngành làm sao có thể để nước tràn bờ, dẫu là nước mắt đi nữa.

- Được rồi... anh hứa... anh sẽ bớt uống cà phê.

- Thế nhân tiện hứa luôn với em bớt thức đêm đi nhé, Đừng lấy ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày như bây giờ. Phải nhớ ăn bữa sáng. Không nên mặc đồ xanh lam nhiều quá, trông anh sẽ hơi u buồn, còn nữa...

Không khí xung quanh chúng tôi trở nên đặc quánh vị chia ly, có cảm giác người sắp ra đi dấn dò người ở lại. Vì không muốn cô ấy tiếp tục, tôi đành cắt lời:

- Anh đi lấy cho em ly nước, kéo em khát.

- Bình nước có xa không anh? Nếu xa quá thì em không uống nữa.

Từ chỗ giường cô ấy nằm đến khúc quanh cầu thang đặt bình nước, con trai cần 67 bước, con gái cần 85 bước, cộng thêm thời gian hứng nước, tổng cộng mất khoảng từ 1,8 đến 2,1 phút.

- Không xa đâu em ạ, gần lắm.

- Thế thì anh đi nhanh rồi về. Em không muốn ở đây một mình. Em sợ một mình lắm.

Lần này, tôi không trả lời được nữa, chỉ cúi đầu bước ra, bàn chân run rẩy ngoài hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bức thư cuối cùng

- Đồ Tồi ơi, có đi ăn đêm không, cậu em lớp dưới mời đi ăn thịt ngỗng - Thái gọi.

Khoảng giữa đêm khuya khoắt, chúng tôi thường kéo nhau đi ăn lót dạ cho ấm bụng. Thỉnh thoảng còn uống tí chút. Trước kia tôi cũng uống, nhưng hai tháng nay thì thôi hẳn.

- Đợi 10 phút, mình uống xong cốc cà phê.

Flying Dance đã xa tôi gần hai tháng. Cứ 3 giờ 15 phút tôi lên mạng, nhưng không vào bất cứ chat room nào, chỉ yên lặng ngồi nhớ cô ấy. Thái mắng tôi ngu ngốc, người đã đi xa rồi, làm thế có ích gì. Nhưng dù cơ thể Flying Dance đã rời xa, tôi vẫn không muốn linh hồn cô ấy bị cô đơn một mình, cô ấy đã bảo cô ấy sợ cô đơn.

- Đồ Tồi, cậu cai cà phê rồi cơ mà - Thái tò mò.

Thực ra tôi vẫn nhớ lời cô ấy dặn hôm nào. Sau khi cô ấy ra đi tôi không uống cà phê nữa, nhưng đêm nay đột nhiên thấy thèm, tôi pha cả cho cô ấy một cốc. Hôm nay là 15 tháng 3, cô ấy tròn 22 tuổi. Hôm 17 tháng 1 ấy, Đài Bắc mưa to kinh khủng. Khi tôi đến nơi, người ta kể lại rằng cô ấy ra đi khoảng 3 giờ 15 phút. Hai tháng sau, tôi cố gắng không nghĩ đến cô ấy nữa. Vẫn phải ăn cơm, buổi tối vẫn phải ngủ, còn phải lên lớp, chạy đôn chạy đáo cho kịp thời hạn nộp luận văn. Tôi cứ hi vọng sẽ dần dần quên cô ấy, và hi vọng của tôi giống như mong bầu trời không còn xanh, cây cối không mọc ra lá, buổi đêm không còn ánh sao, mặt trời không chiếu sáng... Tôi biết mình đang mong một điều không tưởng. Mỗi khi nước mắt sắp sửa trào ra, tôi lại vội vàng lên mạng, vào những trang truyện cười để đánh lừa sự buồn bã. Mọi việc dường như vẫn giống khi chưa gặp cô ấy. Thái vẫn phong lưu hào hoa, tôi vẫn khô cứng chán nản. Chỉ có điều chú mèo ngoài mái hiên hình như không còn kêu nữa. Tôi lên mạng, tắt hết các chat room, ra hành lang lấy nước đun cà phê. Trong khi đợi nước chảy đầy bình, tôi bỗng thấy một bức thư đặt trên hòm thư tầng 2. Tôi đang học Master, chúng tôi dùng hòm thư tầng 3, còn tầng 2 là hòm thư Doctor. Phong bì thư đề tên người nhận là Đồ Tồi. Tôi không nghĩ ra trong khoa còn có ai có cái biệt hiệu quá quái như vậy. Có lẽ là thư của tôi. Tôi mở ra, bên trong còn có một tờ giấy nhỏ, và một phong thư khác màu cà phê. Tờ giấy viết:

Xin chào, xin lỗi tôi không biết tên anh. Tôi là bạn cùng phòng với Flying Dance. Mấy ngày trước người nhà cô ấy thu dọn đồ đạc còn lại, phát hiện ra bức thư này nên nhờ tôi chuyển cho anh. Tôi chỉ biết khoa của anh, nên đành thử xem sao.

E

v

a

n

Bức thư đã đến được gần một tháng. Chắc Evan đã khóc nhiều, trên tờ giấy có nhiều vệt nước làm nhoè cả chữ. Ngoài phong thư màu cà phê có một hàng chữ Gửi Đồ Tồi (Hoàng TửẾch của tôi) viết bằng nét chữ khác, rất thanh mảnh. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chữ của Flying Dance, chữ của cô ấy cũng nhẹ nhàng bay bướm như chính cô ấy. Tôi cố nén lòng, run rẩy mở bức thư. Một tấm ảnh và chiếc cuống vé. Rạp Nam Đài số ghế 13 hàng 11, buổi chiều 2 giờ 20 ngày 31 tháng 12 năm 1997. Trên cuống vé có chữ ký của tôi và thêm chữ ký của cô ấy. Trong phong bì còn có một trang thư thơm mùi nước hoa Dolce Vita quen thuộc. Cô gái trên bức ảnh đứng trên thảm cỏ xanh mướt mắt, mặc chiếc quần váy màu cà phê Mô-ca, áo len màu cà phê Bra-xin và khoác ba lô màu Ca-pu-chi-nô thân thương. Phía sau bức ảnh hằn lên mấy dòng chữ:

Dear jht,

Màu cà phê của em, sao Song ngư. Màu xanh lam của anh, sao Bò cạp. Trang thư màu xanh trong phong bì màu cà phê, anh hiểu ý em muốn nói gì rồi chứ? Nhìn thấy em như ly cà phê thơm ngon thế này anh có muốn uống không? Ồ, nuốt nước miếng vào trong đi nhé, đừng rò ra như thế...

Flying Dance

Một nụ cười đáng chết lướt qua môi. Làm sao có thể nhỏ nước miếng nổi, bởi vì có thứ gì ghèn ghẹt sắp chực trào ra khỏi người tôi. Trang thư màu xanh viết vài dòng ngắn gọn:

Nếu còn một ngày để sống, em sẽ làm bạn gái anh

Em còn sống được ngày nào? Không có nữa.

Vì thế nên, rất đáng buồn, em không thể làm bạn gái của anh.

Nếu mọc ra đôi cánh, em sẽ bay xuống từ thiên đàng.

Em có cánh hay không? Không hề có.

Bởi vậy, rất đáng buồn, em không thể gặp lại anh.

Rút hết nước bồn tắm, cũng không thể dập tắt nỗi ngọn lửa tình yêu cho anh.

Nước bồn tắm có rút được không? Có thể!

Bởi vậy nên, thế đấy, em yêu anh.

Flying Dance

Lòng ngực tôi như bị xé tung ra, bức bối. Nước mắt tràn ra bất chấp tôi cố nuốt đi. Flying Dance đã lấy lại những giọt nước mắt tôi còn nợ cô ấy suốt hai tháng vừa qua...

Phim Titanic đoạt 11 giải Oscar năm ấy, nhưng nữ nhân vật chính Rose không được giải diễn viên xuất sắc nhất, cả bà Rose già cũng không có duyên với giải diễn viên phụ xuất sắc. Xem ra, người bất hạnh trong phim chưa chắc đã không gặp hạn ngoài đời.

Còn chàng Jack trong đời liệu có cần vĩnh viễn ở bên Rose hay không? Có lẽ chẳng cần bận khoăn điều ấy, bởi vì cô gái màu cà phê xinh đẹp như con bướm nhỏ sẽ mãi mãi tung cánh lượn bay trong tim tôi...

The end

Em bay nhảy nhẹ nhàng, giữa thiên đường yên tĩnh.

Ánh mắt các cô tiên lướt lại, lạ kỳ.

Họ ngạc nhiên, hay ngấm kỹ.

Cũng không làm em rối loạn nhịp đi.

Bởi khiến em nhảy bay lướt bước.

Đâu phải là những đôi mắt, ánh nhìn kia.

Mà là anh - Hoàng tử Eech diệu kỳ...

.....

Đôi lời của tác giả - THÁI TRÍ HẰNG

Kể từ 22 tháng 3 đến 29 tháng 5 năm 1998, tôi "tiêu tốn" hai tháng tám ngày viết xong 34 đoạn đăng thường kỳ trên mạng. Bình quân hai ngày một đoạn, có nhanh không nh? Tôi không rõ, bởi vì trước đây tôi chưa từng viết tác phẩm nào dài như thế này. Viết trên mạng thật là tẻ ngắt. Nhất là phải ngồi gõ kỹ cách liên hồi bên chiếc máy tính lạnh lẽo hàng đêm. Đáng buồn hơn nữa là tôi key in rất chậm, lần nào gõ xong nhìn lên đồng hồ cũng gần 4 giờ sáng. Đã có mấy lần tôi định bỏ ngang, suýt nữa bỏ hẳn. May có các độc giả gửi email đến động viên. Câu chuyện này được copy rất nhiều trên các trang web của thế giới. Nhận được email bằng tiếng Anh hoặc chữ giản thể, tôi vô cùng xúc động. Nếu hỏi tôi viết truyện này thu hoạch được gì sâu sắc nhất, tôi sẽ trả lời không do dự: những bức email của độc giả gửi đến từ bốn phương trời. Các bạn bè hay hỏi tôi: nổi tiếng có mùi vị như thế nào? Tôi đáp: mạng Internet là hư ảo, danh tiếng cũng là hư ảo. Tất mấy vi tính đi, tôi vẫn là tôi, một nghiên cứu sinh khoa thủy lợi, và cũng đau đầu với các vấn đề ngập lụt ứng hạn như ai. Khi đến ăn khoai tây chiên và uống Cô-ca ở cửa hàng Mc.Donal trên đường Đại học, người bán hàng không hề giảm giá cho tôi. Mỗi khi nhìn thấy nước hoa Dolce Vita mới ở cửa hàng Christian Dior, tôi lại định bảo với nhân viên bán hàng mình chính là anh chàng Đồ Tỏi, có giảm giá tẹo nào hay không? Nhưng tôi kìm mình lại, bởi vì nhân viên bảo an trong cửa hàng nhận lương không phải để ngồi không. Tôi không có nhiều năng khiếu văn học, viết văn chủ yếu bằng lòng nhiệt tình và yêu thích. Tôi tin rằng trên mạng cũng có nhiều người giống tôi. Nếu bạn đọc thấy một tác phẩm khá trên trang web, xin đừng tiết kiệm một tràng vỗ tay. Tôi cũng chỉ mong mình là hòn đá ném ra để kêu gọi những viên ngọc. Sau khi viết xong câu chuyện này, tôi hân hạnh được biết thêm nhiều người bạn mới. Rất cảm ơn họ thường xuyên góp ý cho tôi. Tôi cũng cảm ơn người bạn cùng phòng Nhạc Hàn đã thiết kế giúp trang web cá nhân và xử lý cho tôi rất nhiều vấn đề lặt vặt. Dĩ nhiên phải cảm ơn các bạn đã gửi ý kiến đến trang web của tôi. Các bạn cũng là động lực sáng tác của tôi. Chỉ có thể nói rằng: tôi thật sự may mắn. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.